

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 61
8 de maig de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 32, segona i darrera reunió

SUMARI

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les competències de la Generalitat en matèria de relacions internacionals (tram. 302-00156/10) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reorientació i l'impuls de la cooperació catalana (tram. 302-00157/10) p. 10

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la Llei de barris (tram. 302-00158/10) p. 18

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'economia social i solidària (tram. 302-00159/10) p. 25

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial (tram. 302-00160/10) p. 34

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional contra l'Homofòbia p. 43

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès al Parlament ·

ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980 www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 32.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La vicepresidenta primera

Reprenem la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació
al Govern sobre les competències
de la Generalitat en matèria de relacions
internacionals (tram. 302-00156/10)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les competències de la Generalitat en matèria de relacions internacionals, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Per exposar-la, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresidenta. Senyores i senyors diputats, no..., Govern, aquesta moció subsegüent a la interpellació que vàrem formular en el darrer Ple és amb relació a les relacions internacionals, a la política d'acció exterior del Govern de la Generalitat, i concretament a quatre contractes que van signar dos a dos la Delegació del Govern de la Generalitat als Estats Units i el Patronat Catalunya Món, Diplocat, la que vostès en diuen «diplomàcia *amateur* de Catalunya».

Aquests contractes, per un valor d'1.080.000 euros, tenen per principal objectiu fer proselitisme de la independència arreu del món. I això ens permet extraure les dues primeres conclusions. En primer lloc, aquells organismes polítics que va crear el tripartit que ha mantingut Convergència i Unió, que eren les delegacions polítiques arreu del món, sembla que no deuen servir per a aquells objectius que van ser creades, perquè a l'hora d'encarregar alguna tasca ho han d'encarregar a un tercer. Però la segona conclusió, més important: es posa en evidència que s'exerceixen unes competències en matèria de política exterior que no té el Govern de la Generalitat de Catalunya.

El segon element de tots aquests contractes és un element de transparència. Tenim un govern que precisament intenta fer bandera de la transparència, però, en canvi, en aquests contractes ens trobem amb una sèrie de circumstàncies que ens permeten afirmar que si hi ha transpa-

rència brilla per la seva absència. I en aquest sentit, amb relació al procediment de contractació, en tots dos casos, en els casos de la contractació per part de totes dues entitats, veiem que tots els documents de la contractació han estat signats sempre per les mateixes persones. En un cas per part del delegat del Govern als Estats Units; en l'altre cas per part del secretari general del Consell de la Diplomàcia Pública, de Diplocat. I aquests documents són des de l'inici de l'expedient de contractació, la justificació de la necessitat de la contractació, l'informe tècnic de valoració de les ofertes, la memòria justificativa i, finalment, el contracte. No dubtem de la possible legalitat d'aquestes circumstàncies. Sí dubtem de l'ètica que sigui una única persona la que signi tota la documentació, fins i tot documentació tècnica.

Però a més a més es dona una altra circumstància: la valoració tècnica de les ofertes és anterior fins i tot a alguna de les ofertes. No només la valoració de les ofertes, sinó que fins i tot hi ha alguna oferta que és posterior a la signatura del mateix contracte, la qual cosa posa en evidència que es demanen ofertes simplement per cobrir l'expedient.

Però encara menys transparència quan el mateix departament que té aquesta competència, que és el de la Presidència, publica quizenalment totes les adjudicacions i contractes del Govern de la Generalitat..., tots excepte aquests. No sabem per què aquests no es publiquen.

Però també hi ha manca de transparència en la informació. I en aquest sentit demanem que es facin públics tots els informes lliurats per aquest organisme, Independent Diplomat, mensualment al Govern de la Generalitat per tal de poder conèixer, no només nosaltres, sinó tota la ciutadania, en què s'han gastat els recursos. No només els informes; també totes aquelles altres despeses que puguin anar acompanyades d'aquests contractes.

Un altre element de transparència..., en la propaganda. I en aquest sentit vàrem posar en la interpellació en evidència la manca de rigor de la web Catalonia Votes, que s'havia llançat feia pocs dies.

I, per tant, en la moció demanem tot un conjunt de mesures, com ara suspendre els contractes, fer pública tota la informació, impedir que un procediment de contractació sigui signat per una sola persona, suprimir les delegacions... I, finalment, la moció acaba també demanant responsabilitats: la reprovació del secretari general del Diplocat..., la supressió de les delegacions polítiques..., i la reprovació del conseller, com a màxim responsable, però a més a més perquè va tenir l'oportunitat durant la interpellació de posar llum sobre tots aquests aspectes i en canvi va semblar que feia un discurs diferent. Això sí que és malbaratar recursos públics...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...això sí que és fer befa de les persones que pateixen retallades.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Atès que no s'hi han presentat esmenes, passem al torn d'intervencions per fixar la posició de la resta de grups parlamentaris. Per defensar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Jordi Solé.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. La veritat és que aquesta moció despista, d'entrada, una mica. En primer lloc, pel títol. El títol de la moció és Moció sobre les competències de la Generalitat en matèria de relacions internacionals. I un, quan llegeix el títol, pensa: «Mira, ara tindrem un nou debat sobre la política internacional, la política d'acció exterior del Govern de la Generalitat», cosa que sempre és interessant i cosa que fem sovint en aquesta cambra. Però no: resulta que, malgrat el títol, és una moció sobre el Diplocat. M'atreviria a dir que és una moció contra el Diplocat, una institució que és una obsessió del Partit Popular des de fa una mica més d'un any. I ens preocupa aquest intent de malmetre el prestigi d'una institució publicoprivada que entenem que fa una molt bona feina. Per exemple, ara mateix, mentre nosaltres fem aquest debat, es du a terme un seminari sobre diplomàcia digital amb especialistes d'alt nivell de tot el món. I, per tant, doncs, el Diplocat fa una feina de gran qualitat i que nosaltres recolzem al cent per cent.

Però és que a més a més aquesta moció es perd en qüestions de forma, quan en realitat el problema per vostès no és la forma, sinó que és el fons. El problema per vostès és que no volen que expliquem al món l'aspiració democràtica de la majoria de catalanes i catalans de decidir el nostre futur a través de les urnes. No és un problema de forma. És un problema de fons. No volen que fem diplomàcia pública. Ens volen calladets, ens volen aturats, sense intentar incidir ni en l'opinió pública internacional ni en els principals actors internacionals. No volen que ens adrecem al món no només per posicionar el nostre país en termes econòmics, sinó també posicionar-lo en termes polítics. Però mirin: vostès no volen, però sí que ho fem; vostès no volen, però ho continuarem fent. I saben per què? Doncs perquè el Govern té el mandat parlamentari de fer-ho. És així de fàcil i és així de simple a l'hora d'entendre-ho.

Té el mandat parlamentari de fer-ho. En els darrers mesos aquesta cambra ha aprovat dues vegades, la primera a través de les resolucions del Debat de política general i la segona a través d'una moció ara fa un mes, instar el Govern a internacionalitzar la consulta, internacionalitzar el dret a decidir del poble de Catalunya. I vostès hi eren, aquells dies hi eren. Se'n van adonar, no?, que vàrem aprovar això? Per tant, hi ha el mandat, i el Govern el que fa és seguir aquest mandat. Hi

ha una majoria parlamentària que així ho vol, que vol fer política exterior i que la vol fer sense complexos. Una majoria parlamentària que, per cert, no ha sortit per generació espontània. Ha sortit de les urnes, de la voluntat democràtica expressada lliurement per la ciutadania.

Mirin, normalment la política exterior és una política d'obertura cap al món. Però vostès, el Partit Popular, ens proposen una acció exterior catalana de tancament. Ens diuen: «Tanquin les delegacions.» Ho tornen a demanar per enèsima vegada en aquesta moció. Però és que a més a més ara ens diuen: «Tanquin una web, tanquin cataloniavotes.eu.» Demanar al Govern que tanqui una web informativa sobre el procés és especialment greu. O es pensen que estem a Corea del Nord? No estem a Corea del Nord, i per tant és molt lleig demanar que el Govern tanqui una web informativa. Es queixen del contingut d'aquesta web. Oh, sorpresa! Saben, entre els molts documents que es poden trobar en aquest web, quin document hi ha? Títol: *Por la convivencia democrática*. Autor: Ministerio de Asuntos Exteriores y Cooperación de España. El coneixen? Miri, per molt que m'hi esforci, no arribo a imaginar-me una web del Ministerio de Exteriores on puguem trobar, per exemple, els informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional. Oi que costa d'imaginar? Doncs mirin: els informes del Ministeri d'Exteriors espanyol estan en aquesta web. I si no els agrada aquesta web, mirin, un suggeriment: vostès, o el Govern espanyol, en poden fer una altra que per exemple es digui www.spaindoesnotallowcatalanstovote.es, i aquí expliquin, vagin explicant al món i en diferents idiomes, que això de votar és illegal. A veure quant de suport i quanta comprensió troben al món al voltant d'aquesta idea fantàstica.

Miri, nosaltres, evidentment, no donarem suport a aquesta moció. I no només no donem suport a aquesta moció, sinó que recolzem totalment la feina que fa el Diplocat i els esforços del Govern per explicar la causa democràtica catalana al món.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, presidenta. Molt bon dia. Senyores i senyors diputats, de forma molt breu fixaré la posició del Grup Socialista sobre la moció presentada pel Grup Popular referida al contracte subscrit amb Independent Diplomats, i la necessitat de millorar la transparència i rigor en aquest tipus de contractes i la voluntat de conèixer el contingut de l'assessorament rebut i les gestions desenvolupades per compte de la Generalitat.

Així, doncs, ja els anuncio que ens abstindrem en els punts 1, 2.a, 2.e i 3 i que votarem en contra del punt 2.f de la moció, i per això demanem la votació separada d'aquests punts. S'entén que a la resta hi votarem a favor.

Sense entrar en el detall concret d'aquest contracte, volem donar suport als criteris de major transparència proposats pel Grup Popular, ens abstindrem pel que fa a les reprovaracions i votarem en contra del tancament de les oficines de la Generalitat a l'exterior. Nosaltres no ens oposem ni a l'acció exterior de la Generalitat ni al fet que el Govern compti amb el millor assessorament possible. Som força crítics en com es fan algunes coses, però no ens volem confondre amb aquells que senzillament no volen que la Generalitat actuï a l'exterior, tot i que, certament, algunes actuacions són equivocades, i fins i tot n'hi ha de temeràries.

De fet, voldria aprofitar aquest debat per oferir de forma totalment desinteressada algun bon consell amb relació al que anomenem col·loquialment «procés». Saben vostès que molta gent està preocupada per la relació de Catalunya amb la Unió Europea com a conseqüència d'un procés independentista. Els socialistes catalans no volem de cap de les maneres posar en risc la nostra continuïtat a la Unió Europea. No en volem sortir ni que sigui cinc minuts. Alguns, que tenen molta pressa per ocupar escons al Parlament Europeu, han fet una deriva que potser ens acabaria portant a perdre aquests escons de cop.

Permetin-me que els llegeixi una opinió de pes al respecte, des d'aquest punt de vista de l'assessorament: «Jurídicament, un estat que es crea de nou fruit de la secessió d'un altre ha de demanar l'ingrés als organismes internacionals, perquè perd els drets i deures que tenia en formar part de l'estat predecessor.» Com és una mica llarg, els repeteixo la cita: «Jurídicament, un estat que es crea de nou fruit de la secessió d'un altre ha de demanar l'ingrés als organismes internacionals, perquè perd els drets i deures que tenia en formar part de l'estat predecessor.» Segueixo citant: «A nivell de la Unió Europea, la resposta jurídica dels tractats de la Unió no ens és precisament favorable. Però no és només una qüestió jurídica. Més enllà dels tractats, hi ha una realitat política que no podem obviar: els estats de la Unió Europea no estan disposats a alterar el model de construcció i equilibri polític europeu. Per ells, obrir la porta a Catalunya seria un antecedent problemàtic per a França, Itàlia, Alemanya... Si el món es creés ara, una Catalunya independent seria viable. Però ja està creat, i les interdependències són les que són.» Qui parla no és un expert a sou del ministre Margallo, com vostès potser han cregut; es tracta de l'opinió, que en aquest cas compartim plenament, d'una persona molt experta en la qüestió: es tracta del president de la Comissió d'Afers Exteriors del Congrés dels Diputats, de Josep Antoni Duran i Lleida.

Posats a donar consells, i també assessorament, en aquest cas totalment gratuït, he llegit que alguns treballen ja sobre el projecte de constitució catalana. Feina feta no fa destorb. No tenim encara el text, però sembla que Esquerra Republicana de Catalunya ja comença a fer-hi aportacions. La primera... Bé, jo ho he llegit –ho he llegit–, i si la senyora Marta Rovira em diu que no... Però he llegit que la constitució catalana havia de tenir una clàusula de reunificació per afavorir l'adhesió d'altres territoris de parla catalana que avui són part d'Espanya i França. Jo els demana-

ria prudència, perquè no sé si saben que l'article 4.2 del Tractat de la Unió Europea estableix que «la Unió ha de respectar la igualtat dels estats membres davant dels tractats, així com la seva identitat nacional, inherent a les estructures fonamentals polítiques i constitucionals d'aquests, també pel que fa a l'autonomia local i regional. Ha de respectar les funcions essencials de l'Estat, especialment les que tenen per objecte garantir la seva integritat territorial, mantenir l'ordre públic i salvaguardar la seguretat nacional». Subratllo aquesta garantia d'integritat territorial: la Unió Europea mai no podria acceptar un nou estat membre que tingués una constitució que amenacés directament la integritat territorial d'altres estats membres. També és un assessorament que presto de forma totalment gratuïta a la cambra.

Més prudència i més enteniment. Jo suggeriria que es deixin aconsellar, tothom, pels que en saben. I, en aquest sentit, el senyor Duran Lleida per nosaltres és autoritat. Ni frivolitats ni ocurrencies.

Alguns que volen córrer molt recorden aquells pobres hámsters condemnats a girar amb una roda que els deixa permanentment clavats al mateix lloc; això sí, més cansats. No cometem el mateix error.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Bé, sí, de nou ens trobem amb la insistència, la insistència del PP, davant l'enèsima moció per parlar, o per anar en contra, de l'acció exterior del Govern de la Generalitat. Com sempre passa, juguen amb les paraules, amb els termes, amb els valors, i, és clar, és difícil votar en contra de temes de transparència o que reclamen transparència i publicació d'alguns documents. Evidentment que d'això tothom en pot estar a favor. Però qui ho demana? Qui és qui ho demana? Algú que no té gens de credibilitat en aquest sentit, que és el PP, precisament. Per això tenim moltíssimes reticències en aquesta moció, i per això, òbviamment, votarem en contra de la majoria de punts.

D'entrada, el PP, com sempre, no reconeix les competències de la Generalitat en matèria d'acció exterior. I, per tant, això ja fa que la resta de la moció pràcticament no tingui credibilitat i se'ls vegi el llautó constantment.

Nosaltres no tenim les mans lligades, i podem explicar amb tota tranquil·litat i amb convicció que, per una banda, creiem, òbviamment, que els contractes sí que s'adeqüen a les competències de la Generalitat de Catalunya en matèria d'acció exterior. Aquest no és el problema. Tampoc tenim les mans lligades per dir que si hi ha malversació i si hi ha manca de transparèn-

cia, doncs això, òbviament, s'ha de solucionar. Segui el contracte que pengi de la Generalitat, sigui el que sigui. És igual si és un contracte que parla del procés nacional en matèria d'acció exterior, és igual si és un contracte de compra pública de bolets o és un contracte de compra de bolígrafs per als despatxos. La transparència, el rigor i la bona gestió pública han de ser seriosos sempre, sigui el departament que sigui.

Si vostès sospiten que hi ha malversació... Perquè n'han parlat, de malversació. Ara, avui, vénen només amb la manca de transparència. Però els hem sentit dir que hi ha possible manca de rigor i que hi ha hagut malversació de fons. Si és així, no creiem que aquest sigui el lloc adequat, tampoc, per discutir això. Això ho haurien de portar a l'Oficina Antifrau. Però creiem que novament ho porten aquí només per poder marejar la perdiu, poder, un altre cop, deixar-nos clar que vostès no creuen en les competències de la Generalitat en matèria d'acció exterior.

I si vostès haguessin basat aquesta moció exclusivament en el contingut i la política, com bé deia el diputat Solé, doncs potser tindríem alguna cosa de què parlar. Podríem parlar del contingut. El contingut és millorable, i amb això hi estem molt d'acord. Perquè la pàgina web, certament, és millorable. Ara, tancar-la, demanar tancar-la perquè sigui millorable..., se'ls veu molt el llautó. No s'ha de tancar, aquesta pàgina web. El que es pot és millorar-ne el contingut. I, certament, hi manca pluralitat, sí. Encara que hi hagi documents del Ministerio de Asuntos Exteriores, hi manca pluralitat. Hi manquen potser altres moviments independentistes, que també són part de la societat catalana; potser hi manca el procés constituent, que també és part de la societat catalana, i és la base de la societat catalana, i és qui també impulsa aquest procés. Potser sí que hi manca certa pluralitat. Ara bé, això vol dir que els continguts de la web són millorables, però això no vol dir que s'hagi de tancar.

Finalment, i no menys important, com deia votem en contra de gairebé la majoria de punts, excepte en tot allò que implica fer públics els documents i exigir més transparència, encara que algunes demandes per nosaltres siguin redundants. Ho fem simplement per un exercici de coherència. Per res més. Sabem que el PP no té cap tipus de credibilitat en tot això. I votem, òbviament, en contra de la majoria de punts perquè és, certament, el PP qui presenta aquesta moció i no un altre partit polític, i en el cas del PP hi han escandalosos, nombrosíssims, casos de corrupció i de manca de transparència.

Per altra banda, fins i tot no podem ni votar a favor de la reprovació del conseller, perquè tampoc ni amb això estem d'acord. L'acusen de «deliri». Escoltin, hi ha tantíssimes coses per acusar el conseller... Per nosaltres, certament, el contingut de l'acció exterior no és l'adequat en aquests moments. Hi han relacions molt perilloses amb altres governs i amb altres països que tenen una responsabilitat i que tindran una conseqüència molt greu. I si haguéssim de reprovar el conseller de la Generalitat en matèria d'acció exterior potser ho faríem per això, però no pel tema del procés català. Per això mai.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, es evidente que nosotros vamos a apoyar esta moción. Y es evidente porque lo que propone es a nuestro juicio de toda lógica. No obstante, sí que me gustaría hacer antes un par de precisiones y comentarios al Grupo Popular, proponente de esta moción.

Ustedes titularon su interpelación, así como la presente moción, de la siguiente manera: «Competencias de la Generalitat en materia de relaciones internacionales.» Miren, está bastante claro, y me sorprende sinceramente que ustedes no lo sepan, que Cataluña no tiene competencia en materia de relaciones internacionales. La Constitución española, en su artículo 149, reserva exclusivamente la competencia en materia de relaciones internacionales al Estado, y el Estatuto dice claramente que la Generalitat lo que tiene es competencias en materia de acción exterior —de acción exterior—, conceptos, uno y otro, que han sido claramente delimitados y diferenciados por la jurisprudencia constitucional. Les digo esto, simplemente, y si me lo permiten, como un consejo para que no caigan en el marco mental que quieren imponer los partidos que pretenden la separación de Cataluña del resto de España.

Y, hecha esta precisión, un comentario también sobre uno de los puntos de su moción, que es el de suprimir las delegaciones. Pues bien, yo..., sí que me gustaría recordarles, como portavoz de mi grupo en esta moción, que ustedes, en su momento, en el año 2012, presentaron una moción en relación con esta misma materia cuando eran socios de Convergència, y Ciutadans presentó una enmienda a su moción que decía exactamente eso —exactamente eso. ¿Saben lo que pasó con esa enmienda? Que ustedes votaron en contra, votaron en contra de esa enmienda porque eran socios de Convergència i Unió, eran socios... Sí, si quiere, después se lo enseño. Y ahora proponen ustedes lo mismo. Por lo tanto, nosotros nos felicitamos, y les felicitamos a ustedes; claro que sí, les felicitamos a ustedes también por cambiar de postura, porque entonces defendían algo incluso contrario a lo que defendía el ministro señor Margallo.

Bien, respecto al resto de puntos de la moción, como decimos, por supuesto que contarán con nuestro apoyo. Nosotros hemos repetido hasta la saciedad y no nos cansaremos de hacerlo que la política de acción exterior que está llevando a cabo el dúo Mas-Junqueras ha resultado, y decimos «afortunadamente», un fracaso total. Y afortunadamente porque está exclusivamente centrada en lo que se denomina «internacionalización del conflicto», que, como digo, para bien de los catalanes no ha cosechado ningún apoyo internacional, salvo el de la Liga Norte, este partido que ustedes conocen, amigos de Convergència, xenófobos y anti-europeístas.

El problema es que para conseguir eso están dilapidando el dinero de los todos los catalanes, dinero que se gasta y que lo único que consigue es, como ya ha repetido, muy versadamente además, el señor Iceta, que todas las instituciones de la Unión Europea, Comisión, Parlamento, etcétera, nos digan una y otra vez que una hipotética independencia dejaría a Cataluña fuera de la Unión Europea. El Consejo de Europa ha declarado que es normal que las constituciones de los estados occidentales y democráticos no permitan la secesión de uno de sus entes territoriales constituyentes.

Han conseguido ustedes también que las cartas que envía el *president* Mas a los mandatarios europeos ni siquiera las contesten. O al menos eso parece, porque Convergència i Unió y Esquerra Republicana ni siquiera las quieren enseñar. Hablando de transparencia, que ustedes la piden en la moción, y que apoyaremos, por supuesto, el señor Homs, en la interpelación que ustedes le dirigieron, dijo literalmente: «Nosaltres, d'amagar informació, res de res. Nosaltres no amaguem informació, sinó que quan ens la demanen la facilitem, fins i tot més enllà del que preveu el Reglament.» Palabras textuales y mentiras totales. Nosotros hemos pedido aquí en el Parlamento, con apoyo de todos los grupos de la oposición, que enseñen las respuestas a las cartas del *president* Mas. Y ¿saben cuál fue la respuesta de Esquerra y de Convergència? «No.» Por lo tanto, esto de transparente y tal, mentira –mentira.

Y si son tan transparentes, espero entonces que voten a favor de lo que propone esta moción al pedir que se hagan públicos los informes de Independent Diplomat. No sé por qué, pero me huele a mí que no lo harán. Prefieren mentir para ocultar de nuevo su fracaso.

Gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tothom. Bé, nosaltres voldríem pensar que els preocupa la transparència i que els preocupa el nivell de despesa pública a determinades partides. És obvi, però, que ni transparència ni despesa és el que els preocupa. Perquè, si no, predicarien amb l'exemple, i l'acció exterior de l'Estat espanyol seria transparent, cosa que, òbviament, no és, com correspon a un estat clàssic i autoritari. No ho és en absolut en la immensa major part de l'acció exterior; ni tampoc en despesa reparen cap mena de precaució o de prevenció en la despesa de l'acció exterior, de la política internacional, de l'Estat espanyol. Per tant, bàsicament, el que pretenen és que no tinguem veu, que no tinguem sortida, que no ens puguem expressar, que no es pugui expressar en aquest cas el Govern de la Generalitat fora de les fronteres de l'Estat espanyol.

Jo, amb el permís del senyor Pere Aragonès, em permetré llegir algunes de les despeses de l'acció exterior de l'Estat espanyol. Algunes, bastantes, recopilades per

ell. Per tant, amb el seu permís –altres, d'altres fonts– em permetré llegir algunes de les despeses, una mica perquè s'apliquin, eh?, el «cuento». Perquè aquí, a la seva moció, posen mig milió d'euros de despesa en el contracte amb International Diplomat, i sembla que això hauria de salvar, diguem-ne, que sempre ho fan, eh?... «les despeses en el procés independentista salvarien l'estat del benestar i ens permetrien arribar a la lluna», no? I és obvi que no és així. És una demagògia barata i, diguem-ne, que tracta la gent una mica d'ignorant.

Miri, el 2012, en ambaixades, exclusivament en ambaixades, l'Estat espanyol va gastar 716 milions d'euros; el 2013, 764 milions d'euros. El pressupost de política exterior de l'Estat espanyol el 2014 va ser de 1.400 milions d'euros. Vostès acusen la Generalitat de despesa en acció exterior. El País Basc va gastar 62 milions; Andalusia, 140 milions; Castella - la Manxa, 45 milions, el 2012. La remodelació de l'ambaixada d'Oslo va costar 7,8 milions el 2012; el 2012, la remodelació de l'ambaixada d'Amman, a Jordània, estratègic, 4,8 milions d'euros; la nova residència de l'ambaixador a Rabat, al Marroc, va costar 6 milions d'euros; el manteniment de l'ambaixada a Washington costa mig milió d'euros; el manteniment de l'ambaixada a Malabo, Guinea Equatorial, dictadura, costa –que consisteix en sis dúplex i sis apartaments– 224.000 euros l'any, i el palau que Hitler li va regalar a Franco, el seu manteniment –de 5.500 metres quadrats, a Berlín– costa el seu manteniment 293.000 euros.

Per a la promoció de la llengua, el 2012 es van gastar 104 milions d'euros, 97 dels quals corresponen al Cervantes. En aquella partida, que es diu Promoció, Cooperació i Difusió Cultural a l'Exterior, per això augmenta, perquè el 2014 són 130 milions d'euros. En els últims anys s'han gastat 986.000 euros en la reforma de la seu del Cervantes a Londres, o per exemple, 118.000 euros en publicitat del Cervantes a Tòquio.

Òbviament, la política exterior té moltes altres partides. O bé estan preparant l'exèrcit per a una nova ocupació de Catalunya, o bé l'exèrcit bàsicament forma part de la política exterior de l'Estat espanyol, perquè, bàsicament, té desplegament cap a l'exterior; per tant, si l'incloguéssim dins del canal de la política exterior, depenent de les partides que incloguem a la despesa de Defensa, entre 7.000 i 9.000 milions d'euros és el que destina l'Estat espanyol, en plena crisi, a mantenir un exercit i a comprar nou armament, com aquells tancs que s'esperen a Saragossa, els tancs Leopard, que podríem, això sí, qüestionar si són defensa o simplement una burla, un negoci o una broma de mal gust estar mantenint tancs Leopard i continuar pagant els crèdits que van costar adquirir-los.

I en l'única despesa que ens podríem alegrar que l'Estat espanyol destinés a política exterior, que seria la Cooperación al Desarrollo, perquè no ho ha fet del tot malament, malgrat ser utilitzada també políticament pels interessos de l'Estat espanyol, com les cooperacions al desenvolupament dels països occidentals ho són normalment, també són cooperacions interessades per beneficiar interessos empresarials i nacionals als respectius estats, però ens podríem alegrar que es mantingués, que aquesta és la partida que van reta-

llar brutalment quan va entrar el Partit Popular, amb 1.400 milions d'euros menys al 2012, però que continua mantenint un gens menyspreable nivell de 500 milions d'euros l'any, que en comparació amb els 6 milions d'euros de la cooperació catalana, home, doncs, una mica d'aplicar-se el conte, el mateix, perquè ens surt tan cara, tan cara la promoció i els viatges a l'exterior de l'Estat espanyol per explicar no se sap què.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre senyora Mireia Canals.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, jo només afegeiria, diputat Arrufat, que els 15 milions de l'Acció Exterior, que dedica la secretaria d'Acció Exterior, inclosos tots els conceptes, eh?, per tant, comparativament ja clama al cel, no? Catalunya és part de la Unió Europea, i vol seguir-ne sent una part vibrant i activa. Estem segurs que quan arribi el moment tots els nostres socis arribaran a la conclusió que el fet que Catalunya esdevingui estat membre de la Unió afavoreix els seus interessos i, per tant, el cas de Escòcia o Catalunya es tractarà fonamentalment com una qüestió política que haurà de ser resolta per mitjà d'una negociació política que adapti els textos jurídics a les noves realitats que es puguin produir.

Catalunya és un país europeu, 7 milions i mig de ciutadans catalans ja disposen del dret de ciutadania de la Unió i no hi ha mecanismes formals per expulsar-los de la Unió. A més, a Catalunya resideixen més de 300.000 ciutadans comunitaris i 5.100 multinacionals que exigiran a les diferents administracions que els siguin respectats els seus drets europeus en cas de constitució d'un nou estat. El PIB català supera el de Finlàndia o Portugal; és impensable que una economia tan important, que a més és contribuent neta a la Unió Europea, sigui expulsada de la Unió.

Sempre hem defensat que l'acció exterior és un instrument del Govern que ha d'estar al servei de les necessitats del país i ha de servir per defensar els interessos dels seus ciutadans. I què ens diuen les disposicions de l'Estatut d'autonomia del 2006? Doncs, ens diuen que el fet que la Generalitat desenvolupi una acció exterior ja no deriva únicament d'una pràctica política, sinó que passa a tenir un caràcter obligatori i configura un àmbit d'actuació legalment establert, concretament en dos capítols del títol cinquè. És precisament segons l'article 193 de l'Estatut d'Autonomia que la Generalitat ha d'impulsar la projecció de Catalunya a l'exterior i promoure els seus interessos en aquest àmbit, respectant la competència de l'Estat en matèria de relacions exteriors. L'acció exterior del Govern de Catalunya ha respectat sempre la divisió competencial, molt concretament de les competències que la Constitució atribueix a l'Estat en matèria de relacions internacionals. El que el Projecte de Llei d'exterior de Catalunya expressa, per exemple, és un bon exemple. I com donem compliment a l'Estatut? Doncs, mantenint una xarxa de delegacions i oficines sectorials del Govern

a l'exterior que defensen els interessos de Catalunya i acompanyen les nostres empreses i impulsen relacions econòmiques, culturals, a més de contactes polítics, i mantenint, malgrat les dificultats, el compromís amb una política de cooperació al desenvolupament, amb capacitat transformadora.

El Govern també ha rebut el mandat d'aquest Parlament per mantenir una comunicació continuada amb els ministres d'afers exteriors dels països prioritaris, perquè coneguin de primera mà la situació que viu Catalunya i sàpiguen que el procés que estem duent a terme es basa en els principis de democràcia i llibertat de pensament, i aquesta actuació es duu a terme a través de reunions bilaterals i de comunicacions oficials del Govern. Aquests contactes també s'han ampliat a mitjans de comunicació, *think tanks* i universitats, molt interessades en el procés i que s'adrecen a nosaltres per saber-ne més. I per què ho hem d'explicar tant? Doncs, perquè arreu del món no s'entén que un poble no pugui votar, i això és el que ara per ara provoca més estupefacció. En això ens ajuda molt la societat civil del nostre país, a Catalunya i arreu del món, que ens dona imatges que parlen per elles mateixes i que criden l'atenció dels governs, dels parlaments i dels generadors d'opinió internacional. També ens ajuda el Consell de Diplomàcia Pública, que ha endegat un cicle de conferències a universitats de prestigi d'arreu d'Europa, i el web Catalonia Votes, que explica per al públic internacional el dret a decidir i per què es vol celebrar el referèndum el proper 9 de novembre.

Tota aquesta internacionalització l'estem realitzant amb una gran dificultat, donada la pressió que està portant a terme l'Estat per evitar-la. Aquesta pressió es basa a difondre missatges erronis, com bloquejar contactes que tradicionalment Catalunya ha mantingut amb governs d'altres països i posar pals a les rodes en l'organització d'actes que donin a conèixer la situació de Catalunya de forma objectiva. També en aquest capteniment per sentenciar que Catalunya quedarà fora de la Unió Europea, quan els tractats de la Unió no aborden la qüestió de la secessió dins d'un estat membre existent, i intentant fer mal al Govern de la Generalitat just a l'inici d'una campanya electoral. Vergonyós, però res de nou.

Acabo com començava: Catalunya és part de la Unió, i vol seguir-ne sent una part vibrant i activa. Tota la resta d'intents per no escoltar el mandat del poble de Catalunya és defugir les responsabilitats que com a representants del poble tenim assignada.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació, i...

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

Senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions i contradiccions, senyora presidenta.

La presidenta

Té un minut.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Senyora Canals, per més que les mentides es repeteixin, no s'acaben convertint en veritat. I miri, si el seu grup parlamentari té més imputats que diputats que algun altre grup parlamentari, no és responsabilitat nostra.

Senyor Solé, a diferència dels informes del senyor Homs, els informes del Ministeri d'Exteriors són rigorosos. I, per cert, la utilitat de l'acció exterior del Govern d'Espanya la poden comprovar qualsevol de vostès si surten a l'exterior i es queden penjats a qualsevol país. Poden demanar ajuda a les delegacions polítiques de la Generalitat o ho poden fer a les ambaixades de l'Estat espanyol, i ja em diran qui és el que els ajuda.

El nostre grup parlamentari no està en contra de l'acció exterior de la Generalitat, del que estem en contra, senyor Espejo-Saavedra, per si encara no s'ha assabentat, és precisament de les relacions internacionals, que ni són legals, però és que, a més a més, tampoc no són ètiques.

Gràcies.

(Mireia Canals i Botines demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Canals.

Mireia Canals i Botines

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Mireia Canals i Botines

A veure, ho va dir el conseller en la seva interpellació: Independent Diplomat és una organització sense afany de lucre que busca una millora de la participació internacional de governs, organitzacions i institucions amb l'objectiu declarat de buscar solucions als problemes internacionals mitjançant una major implicació i inclusió en els fòrums internacionals. Només treballa amb governs, organitzacions i institucions que tinguin un compromís amb la defensa de la democràcia, els drets humans i la transparència. És una organització amb principis ètics sòlids que el Govern de Catalunya comparteix. Té el suport econòmic i polític de governs europeus com Suïssa, Finlàndia i Noruega, que consideren que té una finalitat útil per a les relacions internacionals. I a més a més, també li donaré un altre punt a la seva intervenció.

La presidenta

Senyora...

Mireia Canals i Botines

La data 2 del 7 del 2013 –ja acabo– s'ha de llegir en anglès dels Estats Units, que significa 7 de febrer del 2013.

Gràcies.

(José María Espejo-Saavedra Conesa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, por alusiones, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, *només* para decirle al señor Rodríguez que yo entiendo que les moleste que les recuerden que fueron socios de Convergència i Unió y de Artur Mas, y eso no es historia de hace trescientos años sino que es una cosa de hace solo dos, y si realmente tienen clara esa diferencia entre relaciones internacionales y acción exterior, sean más rigurosos a la hora de titular sus mociones y sus interpelaciones.

Nada más.

Muchas gracias.

La presidenta

Tinc petició de votació separada per part del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa. Cap altra petició? *(Pausa.)*

Doncs, començarem votant el punt 1, sencer. El punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 23 vots a favor, 79 en contra i 19 abstencions.

Votarem ara el punt 2.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 23 vots a favor, 78 en contra i 19 abstencions.

Votarem ara el punt 2.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor i 69 en contra.

Votarem ara el punt 2.d, apartat 1 –2.d, apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor i 68 en contra.

Votarem ara el punt 2.d, apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor i 68 en contra.

Votarem ara el punt 2, apartat *e*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 23 vots a favor, 79 en contra i 19 abstencions.

Votem ara el punt 2, apartat *f*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 23 vots a favor i 98 en contra.

I votem ara l'apartat 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 23 vots a favor, 79 en contra i 19 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

(Remor de veus.)

Jo pensava que ja els havíem votat. No?

(Remor de veus.)

Sí, sí. Votem 2.a, i després el 2.b. Jo creia que estava...

El secretari primer

L'apartat 2.a s'ha votat, el que no s'ha votat és l'apartat 2.b.

La presidenta

D'acord. Doncs, votem el 2.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor i 68 en contra.

I la resta de la moció... No, crec que ja està tot. Està tot. Res.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reorientació i l'impuls de la cooperació catalana (tram. 302-00157/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reorientació i l'impuls de la cooperació catalana. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, permeteu-me que en tant que diputada de les JERC, les Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya, els primers segons de la intervenció siguin per recordar l'Oriol, l'Oriol Papell, un company de lluita i de militància que se n'ha anat massa d'hora, i no podia avui sortir aquí al faristol en el moment en què es fa el funeral sense recordar-lo, i recordar també que el buit que ens ha deixat és també la certesa de continuar la feina cap a la justícia i cap a la llibertat.

Bé, nosaltres presentem la següent moció amb l'objectiu de posar les bases per a la reorientació i l'impuls

de la cooperació a Catalunya. Fa quinze dies fèiem la interpellació perquè enteníem necessari i fonamental encetar seriosament aquest debat a nivell parlamentari i aconseguir construir, i sobretot enfortir, una política pública com és la de la cooperació, que ha de continuar sent una marca de país i que en els últims temps hem vist com ha estat tocada.

Amb els últims canvis en l'organigrama del Govern en l'àmbit de cooperació s'ha obert, segons el nostre punt de vista, una oportunitat per poder refer ponts, per poder recuperar la confiança entre els agents i per dibuixar també un horitzó de futur amb una cooperació forta.

L'objectiu d'aquesta moció era, i és, adquirir el compromís del Govern, i també el compromís de tot el Parlament, de fer de la política de cooperació i de solidaritat una política d'estat, de la qual cosa no podem prescindir; una política d'estat al marge de majories parlamentàries i que sigui un tret distintiu de la marca de Catalunya. I, a la vegada, la interpellació que vam fer l'altre dia, així com aquesta moció, buscava també posar les bases el màxim de consensuades possible per tornar a construir aquesta política pública de forma consensuada i de forma participada.

Al llarg de la interpellació ja vam percebre la predisposició del Govern d'adquirir aquest compromís i de poder recuperar, reforçar, renovar, reimpulsar, la cooperació al nostre país, adaptant-la a la nova conjuntura actual, però sobretot creient-nos-la. Recentment també ho hem vist amb una entrevista a la directora general de Cooperació, que ha sortit publicada aquest cap de setmana, la senyora Marta Macias, que constata que no destinem a la cooperació el que pertocaria al país, i ho diu ella, no ho diem nosaltres, i també apostava per fer de la cooperació una de les polítiques públiques importants per al Govern. I també precisament la setmana passada, en les compareixences de la Llei d'acció exterior, explicitàvem tots plegats, tant grups parlamentaris com compareixents, que les polítiques de cooperació també són acció exterior, i per tant cal tractar-les com a tals.

Què diu exactament aquesta moció que avui presentem i que posem a debat? Doncs els primers cinc punts de la moció són per reconèixer aquells valors que tenim com a país, i per constatar i definir el model. I per això hi explicitem que el Parlament reconeix aquesta política catalana de cooperació al desenvolupament i al foment de la pau com una política d'estat; també reconeixem el paper de Catalunya com a actor internacional garant de la protecció dels drets humans, de la protecció i defensa del dret d'autodeterminació, dels valors de la democràcia, dels valors de la igualtat, de la solidaritat i de la pau; reconeixem també la tradició de la societat civil, amb una menció especial a la cooperació municipal, que ara està atacada amb tota la legislació espanyola, i també admetem l'esforç que ha hagut de fer el sector aquests últims anys a causa la disminució de recursos. Evidentment, també fem una menció a l'Acord nacional d'acció exterior i a la futura llei com unes eines que ens han de servir per reforçar aquesta política d'acció exterior, i, per tant, també, política de cooperació.

I a la segona part de la moció, en la part més executiva, el que fem és demanar al Govern que faci tot un procés participatiu, un procés de participació amb tots els agents, per definir quin és el model de la cooperació, quin ha de ser el model a partir d'ara, per identificar l'especificitat, el valor afegit, i per planificar el nou Pla director 2015-2018, que evidentment haurà de contenir un escenari econòmic que permeti disposar dels recursos suficients per al seu compliment efectiu.

Emplacem també el Govern perquè l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament sigui aquell espai de coordinació i de lideratge de la política pública del Govern, també aquella que fan els departaments, per tal que sigui molt més coordinada, i perquè també, com a agència pública, estigui al servei de la societat civil, en iniciatives de formació, d'acompanyament, d'assessorament... Es tracta d'aprofitar al màxim les eines que tenim, que entenem que fins ara no es feia.

I finalment també fem especial èmfasi en la coherència de polítiques, entre la política exterior del Govern i la política de cooperació, i demanem que hi hagi el màxim de sinèrgies possibles que vagin en la mateixa direcció. Si entenem que cooperació és acció exterior, que no és un afegitó només quan sobren els diners, realment el que sabrem és construir una acció exterior coherent i útil que porti en el seu ADN un valor afegit, com a actor internacional responsable que som, i que volem continuar sent i que volem..., esdevenir.

Hi ha d'altres punts a la moció que vostès tenen. En tot cas, jo crec que és una bona oportunitat per assentar les bases per tornar a refer el consens i per reforçar i reimpulsar aquesta política de cooperació, que fins ara s'havia vist tocada i que creiem prioritària.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Socialista, la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Estem davant d'una moció, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, molt voluntarista, molt generalista, força ben intencionada, a la qual he de dir-los que és difícil oposar-s'hi. Però també hem de reconèixer que és una moció molt poc crítica. Vaja, que no fa gens, ni un punt, d'autocrítica. Perquè la situació que avui té el sector de la cooperació a Catalunya, tant la política pública de cooperació com moltes de les entitats i ONG, sobretot mitjanes i petites, que treballaven en aquest camp, no és fruit de l'acció dels déus. És fruit de l'acció de l'home. Exactament, fruit de l'acció del Govern de la Generalitat de Catalunya; del Departament de Presidència, del qual depèn la política de cooperació de Catalunya. I, per tant, nosaltres entenem que no es poden generar confiança sobre bases falses, o si més no negant la realitat i amagant el cap sota l'ala.

Les nostres esmenes volen introduir un punt de realitat, autocrítica, reconeixement dels fets, i també una

mica més de concreció i algun compromís. A la primera part de la moció, que és més declarativa, l'ha explicat molt bé la senyora Vilalta, hi introduïm dues esmenes. La primera, que complementa el text i que ha estat acceptada amb una transacció, passa per reconèixer que aquesta reconversió del sector no ha estat fruit, com deia, de l'albir, sinó que ha estat fruit de la reducció pressupostària. En aquest cas, la nostra esmena diu del Govern de la Generalitat de Catalunya, tot i que el text que es posarà a votació no incorpora aquesta darrera part.

I la segona esmena que introduïm en aquesta primera part de la moció va lligada al reconeixement dels fets: durant els darrers anys de govern de Convergència i Unió, la cooperació catalana ha perdut una part del pressupost, però una part molt significativa del pressupost, que ratlla el 85 per cent de davallada. Això ha significat clarament que el Govern de Catalunya ha deixat de fer cooperació pròpia –s'ha limitat a fer alguna convocatòria d'ajudes–, però, a la pràctica, el desmantellament de la política pública de cooperació al desenvolupament, drets humans i pau del Govern de la Generalitat. I no ho diu el nostre grup parlamentari, sinó que ja fa un parell d'anys, un any i mig, ho va dir el sector, ho va dir la Federació Catalana d'ONG, que veien una deliberada destrucció i desmantellament d'aquesta política pública, perquè bàsicament no era una prioritat del Govern; no interessava al Govern, no interessava al conseller, i a l'antic director general sembla que tampoc li interessava gaire.

Passem a la segona part de la moció, que és aquella que són acords i que són compromisos. Aquí hi hem introduït una esmena que pretén això: generar algun compromís concret, dates i recursos. Sabíem que el tema d'incrementar recursos no prosperaria. Hem sigut més possibilistes, amb l'esmena. I l'esmena diu en primer lloc: «Donar compliment a l'article 17.3 de la Llei de cooperació.» Bàsicament, perquè l'article 17.3 de la Llei de cooperació de Catalunya diu: «El Parlament ha d'aprovar el pla director de cooperació quadriennal i ha de conèixer els plans anuals de cooperació al desenvolupament.» Doncs des del 2011, aquest Parlament, almenys la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, no coneix el pla anual de cooperació al desenvolupament. El Govern va venir el primer any de govern, el Govern de Convergència... No li devia agradar. Potser no és el verb correcte, però no devia ser del seu grat. No ha tornat més. El 2011 va venir a presentar el pla del 2011; el 2012 no s'ha vist en comissió; el 2013 tampoc; estem gairebé a meitat del 2014, i pel que fa referència al compliment de l'article 17.3 de la Llei de cooperació..., doncs no és el cas fins a data d'avui. Per tant, creiem que és bo que el Ple del Parlament insti el Govern perquè compleixi la llei, primera banda, i, per altra banda, perquè assumeixi algun compromís en la presentació d'aquest pla director quadriennal, que acaba aquest any. Per tant, ha d'elaborar-se un nou pla director, que entraria en vigència el 2015, fins al 2018. I la nostra proposta, que ha estat acceptada, diu que el Govern es compromet a presentar aquest pla director quadriennal abans d'acabar el 2014, per tal que pugui ser aprovat en comissió. Saben vostès que és una singularitat del Pla director de cooperació que és l'únic pla director del

Govern que l'aprova el Parlament. I, per tant, creiem que és bo que es pugui fer aquest procés al llarg d'aquest 2014 i que aquests incompliments que he esmentat anteriorment en l'àmbit de cooperació no es produeixin pel que fa referència a l'instrument, al full de ruta, que ha de regir els propers quatre anys la política catalana de cooperació. Agrair, com hem dit, que hagi sigut acceptada també aquesta esmena.

I, finalment, anunciar-los que votarem que sí al text que es posarà a votació.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, en primer lugar expresar a Esquerra Republicana de Catalunya, en nombre de mi grupo, el duelo por la muerte del señor Oriol Papell, una persona muy joven que ha muerto en unas circunstancias trágicas.

Y entrando ya en el contenido de la moción, bien, se nos plantea una moción sobre la reorientación y el impulso de la política de cooperación catalana. Nosotros hemos presentado varias enmiendas que van en la dirección de eliminar de la moción los aspectos que redundan en la obsesión identitaria, que está presente en todas las mociones que presenta Esquerra. Por ejemplo, la cooperación como política de estado, que nos preguntamos de qué estado, porque aún, de momento, no somos ningún estado; el derecho de autodeterminación de los pueblos, sin acotarlo a la forma y manera en la que está definido por la ley internacional; Cataluña como país, etcétera. En la media en que la propia moción pretende, textualmente, que el Parlamento reconozca «la necesidad de encontrar el consenso político para redefinir e impulsar la política pública de cooperación», no entendemos, sinceramente, como estas enmiendas, que no tienen nada que ver con la cooperación en sí, se han rechazado. Nos parece, por lo tanto, poco creíble lo que se propone en la moción.

Por lo demás, nos parece que es un compendio de lugares comunes e inconcretos sobre los que difícilmente se puede estar en contra. Veamos, por ejemplo: hay que definir el plan director de cooperación al desarrollo, «que necesariamente ha de ser viable, operativo y de calidad». Pues, vale, sí, «viable, operativo y de calidad», faltaría más; no vamos a decir que va a ser de poca calidad, poco viable y no operativo. Otro punto que proponen: el plan director tiene que contener un escenario económico, y abro comillas, «que permita disponer de recursos para su cumplimiento efectivo, a fin de hacer viable una política pública de cooperación catalana avanzada y estratégica, comprometida con la gobernanza democrática y de los derechos, y que a la vez favorezca procesos de desarrollo sostenible». Así dicho, pues, no puedo estar en desacuerdo, y yo creo que nadie puede estar en desacuerdo. Pero, ¿qué quiere decir, todo esto? Porque, claro, es una mezcla

de conceptos, todos positivos, que estamos todos de acuerdo, pero no concreta nada.

En otro apartado, «impulsar la coherencia de políticas de cooperación». Pues claro que sí; todas las políticas tienen que ser coherentes. En fin, y así la práctica totalidad de los apartados de la moción. Por lo tanto, como digo, no se puede votar en contra de estos puntos, al menos.

En cualquier caso, y refiriéndonos a un aspecto pasado pero que tiene que ver con los proponentes de la moción, cuando hablan de disponibilidad de recursos y de «coherencia en las políticas de cooperación», quizás se entienda que no sean demasiado concretos en la medida en que cuando Esquerra Republicana tuvo en sus manos la gestión de la Agencia Catalana de Cooperación durante el tripartito pues fue la mismísima Sindicatura de Cuentas la que denunció en un informe el caos que reinaba dentro de la agencia; por poner algunos ejemplos, con tarjetas de crédito para gastos en el extranjero metidas en un cajón, gastos no justificados y muchas otras prácticas irregulares en la subvención de proyectos. Y esto también hay que recordarlo para ponernos en contexto. Y además fue denunciado por el grupo que hoy gobierna.

Recientemente se ha producido un cambio en la dirección de la Agencia Catalana, cuyo director, que había sido muy cuestionado por la mayoría de los grupos y por el propio sector... Parece que el cambio ha sido recibido de forma positiva por el sector. Y en este sentido nosotros también esperamos que esto redunde en una reorientación de la política de cooperación, tanto en el fondo como en las formas. Parece que en las formas, al menos, ha mejorado.

Es cierto que la política de cooperación ha sufrido recortes que impiden que pueda desarrollarse de una manera todo lo eficaz que fuera deseable, y reconocemos que el presupuesto hoy en día es escaso para dar a la cooperación la dimensión que en un contexto favorable debiera tener. Nosotros no presentamos enmiendas ni para subir ni para bajar el presupuesto que ahora tiene, y lo justificamos en el contexto de grave crisis económica que estamos viviendo. Pero ya dijimos, en cualquier caso, que en lo que a acción exterior se refiere podíamos destinar partidas que hoy en día, millonarias, se destinan a otros órganos de la Generalitat –y no me extenderé, pero por ejemplo está el Diplocat, que es de 2 millones y medio– a la cooperación internacional. Porque si ordenamos prioridades creo que es más importante la que se hace siempre en favor de algunos que la que se hace a veces en contra de una parte de los catalanes.

Por lo tanto, de acuerdo en la reorientación y el impulso de las políticas de cooperación, pero la reorientación y el impulso pasan indefectiblemente por la reorientación de la nefasta política de acción exterior, y hay que gastarse el dinero en lo que va en favor de todos: internacionalización de la economía, promoción positiva de los valores de Cataluña y, sí, cooperación internacional.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

En primer lloc, també, un record per a l'Oriol i per a la seva família.

En segon lloc, voldríem agrair a la Marta Vilalta, la diputada, que hagi volgut interpellar el Govern i plantejar el tema de la cooperació com a tema important, com a tema central de les polítiques públiques. Certament, és important portar-ho al Parlament; que se'n parli sobretot al Ple, no només en comissió, per donar-hi visibilitat. Ara bé, tenim dubtes de la utilitat final d'aquesta moció. És a dir, més enllà de donar visibilitat i de donar importància a les polítiques públiques de cooperació perquè es porta al Ple, no sabem exactament si aquesta moció després serà executada pel Govern de la Generalitat. I en tenim dubtes, i creiem que tenim dret a tenir-ne dubtes, veient que moltes de les qüestions que s'aproven, propostes de resolucions o altres mocions que s'han aprovat també en aquest plenari, sembla que després no tenen cap efecte, no? I, per tant, serem escèptics, diguem-ne, en el resultat final d'aquesta moció.

El Parlament, de fet, ja ha reconegut en nombroses ocasions, també a través de la moció d'Iniciativa per Catalunya Verds que vam presentar fa escassos mesos, la importància de la política catalana de cooperació al desenvolupament i al foment de la pau. També s'ha fet l'exercici de reconèixer la necessitat que Catalunya ha de ser garant de la protecció dels drets humans, del dret a l'autodeterminació dels pobles, dels valors de la democràcia i la igualtat entre dones..., així com la solidaritat i la pau. De tot això ja n'hem parlat, i tot això ja ha estat reconegut en diferents mocions; no necessàriament en la mateixa, però sí en diferents mocions.

La pregunta és: Catalunya ho és, de garant d'aquests valors, en aquests moments? Nosaltres fèiem una esmena en aquest sentit, perquè per nosaltres no és trivial. És a dir, dir que és garant o que hauria de ser garant són coses molt diferents. Per nosaltres, en aquests moments Catalunya no és garant sempre dels drets humans, i no sempre és responsable en les seves activitats a nivell internacional, i no sempre és coherent en les seves activitats a nivell internacional. Ni ho és el Govern de la Generalitat ni tampoc ho són moltes de les empreses catalanes que es deslocalitzen a l'exterior. I en aquest sentit també demanàvem coherència. I permetin-me que estigui especialment sensible amb aquest tema, avui, després d'haver arribat de Palestina, i sabent quines relacions té el Govern de la Generalitat amb el Govern d'Israel i què és el que passa a Palestina en aquests moments. No és una qüestió trivial. Per nosaltres, Catalunya ha de ser garant, però en aquests moments no ho és.

I per això en la mateixa esmena afegíem que «el Parlament constata que en un món globalitzat les polítiques

i les decisions implementades per la Generalitat han d'oïr a una responsabilitat social i ambiental, ja que influeixen positivament o negativament en la situació d'altres països». És a dir, les relacions entre països poden ser positives, evidentment. Els intercanvis interculturals, socials, polítics, econòmics, poden ser absolutament positius, però també poden ser un desastre a nivell mundial. I en això és molt important subratllar la responsabilitat. Sempre hem reconegut la capacitat i les competències de la Generalitat en matèria d'acció exterior, però no només per tenir autonomia per tenir autonomia, perquè ens ho mereixem, sinó que també hem de donar molta importància a la paraula «responsabilitat», en majúscules. Tenir competències en matèria d'acció exterior també vol dir ser responsables envers la relació que tenim amb altres països, i amb altres pobles, i amb altres persones. Les relacions interculturals, com deia, són enriquidores, però tot depèn.

Una altra qüestió que fa que no veiem útil aquesta moció és de què ens serveix també reconèixer al Parlament la importància de la política de cooperació si després resulta que la política pública més retallada també és la de cooperació. És a dir, és una incoherència. No té sentit, això. Podem reconèixer mil vegades en aquest Parlament que la política pública de cooperació és important. Però si no té el pressupost adequat, si li retallem un 85 per cent del pressupost, si el pla director, el nou pla director, tampoc té pressupost, de què ens serveix? Tenim molta estructura, tenim l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, però resulta que només tenim l'estructura i no té projectes. De què em serveix tenir aquesta estructura sense projectes? De què em serveix parlar de cooperació si després no tenim diners per implementar-la? Per tant, creiem que hi ha faltat, certament, crítica a totes les retallades i a tota la política pública de cooperació que es fa en aquests moments. Falta pressupost i, per tant, falta compromís.

La coherència entre les polítiques d'acció exterior i les polítiques de cooperació també és una de les coses que esmenàvem i que creiem que en aquests moments fa moltíssima falta. No podem continuar amb aquestes relacions amb Israel. I faig especial esment també de les relacions amb Israel perquè ara més que mai el Govern de la Generalitat ha intensificat les seves relacions amb el Govern d'Israel, que permet aquest apartheid amb el poble palestí, i perquè és absolutament incoherent que, per una banda, fem cooperació amb Palestina, o haguem fet cooperació amb Palestina, i, per l'altra, tinguem relacions amb el Govern israelià, que és qui permet aquesta situació a Palestina i que és qui provoca aquesta situació a Palestina.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Solé.

Anna Solé i Ramos

Moltes gràcies, presidenta. També nosaltres ens afegim al millor record de l'Oriol.

Entrant ja a la moció, coincidim amb el grup que ha presentat aquesta moció, precisament, que la cooperació ha de continuar enfortint-se com a política pública, però també ho ha de continuar fent, i sobretot, com a marca de país. És important anar-la adaptant al moment i a la conjuntura actual, i és important també posar valor a la feina feta tant per sector com també pels responsables de la cooperació.

No estàriem d'acord amb l'afirmació que es feia respecte a iniciar una nova etapa pel que fa a la cooperació. No entenem que se n'hagi d'iniciar una de nova, en tant que del que es tracta és de recollir i aprofitar al màxim l'experiència, i reimpulsar i adaptar..., les noves circumstàncies, i refermar l'element d'identitat que representa al nostre país la cooperació, refundar-la des de l'acció de país i establir-la com a nou projecte col·lectiu.

Com a projecte de país, el conseller, en el decurs de la interpellació, ens referia, i crec important ressaltar-ho una altra vegada, l'establiment de tres pilars: de compromís de defensa de les llibertats de les persones i dels pobles, dels drets humans de les persones i de les col·lectivitats i l'accent que s'ha de posar en allò que podem oferir com a país, la democràcia, la cohesió, l'educació, la igualtat, la integració, base aquesta per a l'establiment d'un model de societat diversa i plural, integradora i amb la col·laboració, especialment, públic-privada.

Si convenim en la importància i l'establiment d'aquests pilars, es fa necessari anar a la recerca de recursos i complicitats per mantenir el lideratge de Catalunya. La situació en què ens trobem ens imposa repensar la cooperació per poder maximitzar el seu impacte als països destinataris, i a casa nostra, repensar les formes de complementar el seu finançament, partint de criteris de concentració i oportunitats dels recursos de l'Agència Catalana de Cooperació, de coordinació conjunta d'accions de cooperació, de l'educació pel desenvolupament i de suport, sobretot, als actors de cooperació. Tot plegat podria ser plasmat, com no, en el Pla director de cooperació que s'establirà del 2015 al 2018, i diria a la senyora Segú que tingui la seguretat que així es farà.

La cooperació té valor com a identitat, tenint una trajectòria col·lectiva com a país i una gran experiència, i tenint l'oportunitat de projectar el nostre projecte col·lectiu i agafar el bo i millor d'altres països que han destacat per una bona pràctica.

El Govern creu en la cooperació, i ho fa des de la plena convicció que hem de poder cercar plegats la millora contínua de qualitat i eficàcia que garanteixi alhora l'augment de l'impacte de les actuacions en termes de desenvolupament humà sostenible.

Amb més o menys recursos, Catalunya ha d'estar al capdavant de les nacions que continuen apostant pel desenvolupament, al capdavant dels països avançats que batallen contra la pobresa i la fam i a favor de la dignitat humana. Les circumstàncies poden marcar la quantitat de les nostres actuacions. La qualitat la determinaran, però, el nostre esforç, la nostra imaginació i les nostres ganes de fer les coses ben fetes.

Hem destacat per ser un poble solidari, des de la profunda creença que tenim en les persones. I entenem la solidaritat com una actitud i un valor; també com vostè, senyora Vilalta. Ho compartim plenament. I per això, i des d'aquest pensament, creiem en la necessitat de salvaguardar l'esforç de la societat civil, gran actora i garant de les actuacions en pro de la cooperació. Catalunya és model de cohesió i d'integració social, perquè tenim una societat molt diversa, molt plural. I per aquesta raó estem plenament convençuts que podem arribar a consensuar un model de cooperació que ens mantingui al capdavant d'aquells països que destaquen en el món per l'aposta decidida en la necessitat d'un desenvolupament humà i per la via del millor respecte dels drets de les persones.

Bé, determinem el nostre posicionament, lògicament, a favor d'aquesta moció. I voldria destacar novament que el Govern s'imposa precisament que es pugui obrir a la participació dels agents involucrats en cooperació la preparació i la impulsó d'aquest pla. Destacar també que votarem a favor les esmenes que s'han transaccionat amb Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i amb el PSC, en entendre que van en la línia del nostre plantejament.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta; ben trobada. Els meus condols, en primer lloc, per la mort del seu company.

A mi, la veritat, diputada Ribalta..., Vilalta, llegint aquesta moció em venia al cap, i pensant també en el recorregut d'aquesta legislatura, que vostès cada cop s'assemblen més i estan guanyant més el terreny a Convergència i Unió. No em refereixo només a l'OPA electoral que els estan fent, sinó que vostès, avui dia, a Catalunya, són els principals representants de la teoria i la praxi del peix al cove –el peix al cove. Perquè és un joc curiós: vostès venen al Govern, per una banda, que donen suport a les retallades, i per l'altra a la societat li venen, doncs, que els salven algunes partides, que mitiguen ajustos, que mantenen subvencions. I així el desgast se l'emporta el Govern, i la petita glòria se l'emporten vostès. Per exemple: donen suport a les retallades en educació, però salven algunes línies escolars; donen suport a una destrallada en la política de cooperació, però ens presenten ara una moció de bones intencions sobre el sector de l'ajuda al desenvolupament. I així, moció a moció, peix a peix, van salvant la cara i van omplint el cove; el cove, sobretot, de vots.

I no amago –i no amago– que fins i tot a vegades és positiva, sovint és positiva, aquesta intermediació, des d'un punt de vista de despesa social. Però sí que ens sorprèn una mica que vostès presentin aquesta moció. És curiós, com diria el diputat Pere Bosch –curiós. Perquè vostès van donar llum verda a una retallada de

més del 50 per cent en polítiques de cooperació. Jo, si fos del sector, estaria molt molest –molt molest. Per què? Perquè vostès divideixen per dos el pressupost en cooperació i multipliquen per dos el pressupost en delegacions exteriors i en Diplocat. És, evidentment, una qüestió de prioritats.

I nosaltres realment compartim l'afirmació que cal replantejar de bell nou la política de cooperació. No entenem com la diputada de Convergència pot dir que no s'ha de replantejar i no s'ha de començar de nou, quan això ha estat un desastre, un desastre profund; és a dir, és que ho reconeix absolutament tothom. L'Agència Catalana de Cooperació està absolutament desballestada. El tema és que, com deia la diputada socialista, vostès no són aliens a aquest fet, no hi són completament aliens. L'Agència Catalana de Cooperació ve d'un decenni negre, fa molts anys que camina coixa, amb el peu esquerre i amb la mà excessivament llarga. Aquí s'han fet moltes barbaritats; l'última..., no, l'última no, una de les últimes que van fer vostès va ser, poques setmanes abans de deixar el Govern, aprovar uns plans pluriennals per valor de 80 milions d'euros que van deixar absolutament hipotecada la política de Convergència i Unió en matèria de cooperació. I això ho saben ells perfectament, malgrat que no ho puguin dir. Tot i que vostès no van tenir, Convergència i Unió, la gosadia de revisar aquestes partides. Partides que, per altra banda, donen un pes sorprenentment important a temes curiosos –tots recordem la fotografia de Carod-Rovira amb la llança– o a sensibilització a Catalunya, que és una forma de subvencionar amics i coneguts, molts cops.

Sí, senyora Ribalta..., Vilalta: cal replantejar a fons el model –Ribalta era un diputat d'Esquerra Republicana als anys trenta–, com vostè demana, i tant! –i tant! Perquè no és normal que la mateixa Sindicatura de Comptes hagi dit tants cops que aquí les coses no funcionen, a l'Agència Catalana de Cooperació. Escolti'm, l'any 2009: «Escándalo por las cuentas de una agencia que depende de Carod» –*La Vanguardia*–, «el descontrol económico en la Agencia Catalana de Cooperación se convirtió en la tónica general: subvenciones con criterios poco claros, pagos duplicados, un excesivo uso de tarjetas de crédito.» Clar, tot per les ONG i pels pobres, però, dinars..., com deia el diputat de Ciutadans. Ara fa pocs mesos vam tenir el nou informe de la sindicatura: «Irregularidades» –diu *El País*– «en el área de personal, descontrol en el otorgamiento de subvenciones, papeles traspapelados, falta de control de la documentación, desajustes presupuestarios...» Això, com vostè diu, s'ha de canviar –això s'ha de canviar.

I nosaltres, en aquest sentit, doncs, votarem tots aquells punts que van en aquesta línia. Pensem que és important, com hem dit més d'un cop..., la riquesa d'un país no es mesura només pel PIB i pel seu creixement, sinó també pel seu capital humà, i una part important d'aquest capital humà passa per la capacitat de cooperació. Una cooperació, tanmateix, que no ha de ser principalment assistencialista, és a dir... Perquè vostès, a l'esquerra, sempre ens diuen: «Volen fer polítiques socials assistencialistes, caritatives», que és

exactament el model que vostès apliquen a l'exterior. En lloc de fer reformes estructurals el que fan, doncs, són petites mesures amb algunes ONG amigues, etcètera.

En resum, nosaltres donarem suport a aquesta proposta, perquè ens sembla que la cooperació és un actiu fonamental de qualsevol comunitat humana.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Personalment, i en nom de la CUP, ens sumem al condol per la mort de l'Oriol, i enviem una abraçada càlida al seu company, en Jordi, ara que s'està celebrant l'enterrament a Vilanova i la Geltrú.

Bé, nosaltres, la proposta aquesta, diguéssim que l'hem batejat, l'he titulat «Always look at the bright side of life», no?, una mica, perquè realment a nosaltres ens ha decebut força el to. És a dir, una moció que està expressament feta perquè Convergència hi pugui votar a favor, que no la compromet absolutament en res, malgrat que és responsable d'haver eliminat la política de cooperació de la Generalitat de Catalunya, on es van fent una sèrie de propostes que en realitat és el que ja hi havia; en realitat... Home, que es faci un procés participatiu, clar, doncs, amb les entitats, òbviament, per redactar el nou pla director... Bé, clar, és el que s'ha fet sempre. És que es concep una altra manera de fer plans directors que no sigui parlant amb les entitats? Que hi hagi certa coherència entre la cooperació catalana i, diguéssim, la resta de l'acció exterior... Bé, resulta com a molt evident; és a dir, un plantejament de mínims orientats perquè Convergència hi voti a favor però no la compromet exactament en res, i on no s'identifica cap mena de pronunciament entorn de la desaparició de la política de cooperació de la Generalitat de Catalunya.

Llavors, diguéssim, prescindir de la realitat, prescindir que no han estat capaços, amb un acord d'estabilitat amb Convergència al Parlament, de salvar re de la cooperació, no han estat capaços de millorar-ho una mica ni d'evitar que..., no han estat capaços d'això. I això ho han de reconèixer públicament, i no passa res, i transparentment: «Hem estat capaços d'altres coses; en cooperació hem estat un desastre. Ens ho hem carregat.» Això, vull dir, s'ha de poder reconèixer per poder començar també de zero. I aquesta moció, home, clar..., en tot, hi podem estar d'acord; però entre fer-la i no fer-la no hi ha cap..., gaire diferència.

Nosaltres votarem a favor d'alguns dels punts, que ens sembla de calaix que s'hi ha de votar a favor; en d'altres ens abstindrem, no perquè no hi estiguem d'acord, sinó perquè ens semblen d'una evidència que fa mal als ulls. Nosaltres discrepem d'algunes expressions, però en tot cas serien matèria de discussió en el procés de redacció del pla director o on fos. Però, més que una política

d'estat –que ni tenim estat ni hi ha política de cooperació; per tant, diguéssim que és una formulació que està molt bé però que no existeix–, la cooperació és, per sobre de tot, un imperatiu moral, ètic i polític dels països del nord envers els països del sud, per tal de redistribuir aquella riquesa que de forma il·legal i de forma il·legítima ens hem apropiat històricament i ens continuem apropiant ara, com a societats en el seu conjunt. Això és el que és abans de ser una marca de Catalunya, un motiu de prestigi internacional o una política d'estat; abans de tot, és un imperatiu ètic de les societats del nord geopolític envers les societats del sud geopolític. I, a partir d'aquest plantejament, que no hi hagi política de cooperació és una actitud deslleial i immoral envers les societats del sud geopolític. I a partir d'aquí es pot redissenar una altra base per a la construcció de què impulsa i què no impulsa, a què obliga i a què no obliga tenir política de cooperació en un govern del nord geopolític, malgrat que siguem el sud d'aquest nord geopolític i malgrat totes les dificultats que hi hagi. Perquè, òbviament, baixar de 70 milions –que tampoc era per tirar coets, vull dir, però s'havia fet una aposta en el seu moment–, passar de 70 milions a 6 milions, vull dir..., diguéssim que aquí no hi ha política de cooperació; aquí simplement se n'ha prescindit.

Tot i això, malgrat tota aquesta crítica a una moció de la qual votarem la major part a favor, però..., hi ha altres coses que es poden fer sense diners. I podrien haver dit: «Mirin, no hi ha pressupost», ho entenem –l'acord d'estabilitat parlamentària–, prescindim de forçar-los a fer despeses que no volen fer, que ni poden fer, que hi ha una certa estretor als pressupostos, i, per tant, ja prioritzem altres partides; però com a mínim podrien dir: «Però intentin no fer accions de govern ni accions de política exterior que vagin directament en contra de qualsevol principi de la cooperació internacional.» Com a mínim; és a dir, com a mínim abstenir-se de jugar-hi en contra.

Perquè, clar, visitar Israel i no fer-ho amb els palestins en un moment on Israel està construint cinquanta cases a les colònies, en territoris ocupats, a diari, és donar suport plenament a un govern que està destruint el procés de pau i està certificant l'ocupació de Palestina en contra de tots els tractats de l'ONU, organisme que tard o d'hora ens haurà de reconèixer com a estat –l'ONU. Per tant, aliar-se amb Israel en plena ocupació dels territoris ocupats, en ple trencament de tots els acords, de les resolucions de l'ONU, la veritat, és jugar-hi en contra. O, per exemple, demanar, si us plau, a Convergència i Unió que no permeti que Duran i Lleida s'entrevisti, visiti, avaluï i faci acords amb un dictador com és Teodoro Obiang; seria un detall. O, per exemple, també –i sento molt dir-ho–, després de comprovar-se que Mango fabricava a Bangla Desh, no permetre que el president d'Esquerra Republicana, el senyor Oriol Junqueras, es reunixi amb el president de Mango i dictamini que és molt bo impulsar empreses com Mango, que entre altres coses són responsables de mil cent morts a Bangla Desh i de les condicions de precarietat laboral en què treballaven aquells treballadors. Per tant, no jugar-hi almenys en contra.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades, agraïxo en primer lloc les esmenes presentades a tots els grups, que en la majoria dels casos milloren la moció, així com també agraeixo la predisposició de poder arribar a acords i de transaccionar i, per tant, fer una moció amb el màxim de consens possible. Precisament el que volíem també era buscar, amb aquesta moció, i trobar novament aquest consens polític que sempre ha imperat a Catalunya per impulsar una política pública de cooperació al desenvolupament, drets humans, pau i solidaritat.

Amb referència a les diverses mocions dels diferents grups parlamentaris, i pel que fa a Ciutadans, amb referència, doncs, a les esmenes, nosaltres hem hagut de rebutjar les que ens ha presentat des del Grup de Ciutadans el senyor Espejo, perquè només feien referència a la terminologia específica: demanaven canviar, cada vegada que anomenàvem «país», per «Catalunya». Vostè diu: «Per què no ens les ha acceptat?» Doncs, perquè precisament no tenen res a veure amb la cooperació ni amb el contingut de la moció. I, mirin, per nosaltres, Catalunya és el nostre país; evidentment, volem que sigui un estat ben aviat, però aquesta moció anava de cooperació, de com establim aquestes bases per refer-la, i, en tot cas, parlàvem de poder ser un agent responsable i un actor compromès. Si vostès són els que en volen fer batalla política, d'això, també, perquè són vostès els que tenen l'obsessió, endavant; però nosaltres no hi entrarem.

Pel que fa a les esmenes del Partit dels Socialistes, hem transaccionat –ho ha explicat la diputada Núria Segú– dues esmenes que afinaven l'anàlisi de la situació que viu el sector, i hem afegit també aquest nou punt 7 bis, que estableix que el pla director s'ha de presentar al Parlament abans d'acabar l'any, com diu la llei. Un pla director que reivindicuem, doncs, que sigui de forma..., participatiu, i que a més també recull que ha de comptar amb aquella dotació pressupostària corresponent per poder-lo implementar. Una de les esmenes no l'hem pogut acceptar. Som conscients de les dificultats i de les disminucions en el pressupost, probablement la política de cooperació és la més castigada de totes les polítiques públiques a Catalunya, en som plenament conscients; anem a refer..., perquè això és el que buscava la moció.

Amb les esmenes d'Iniciativa, hem transaccionat també les esmenes recollint aquelles aportacions que feien èmfasi, doncs, en responsabilitat social i ambiental, i feien èmfasi també en la coherència de polítiques, en especial en aquella acció exterior en països amb conflictes armats. No hem fet referències explícites a països concrets ni a estratègies concretes. El que volem amb aquesta moció és posar les bases i poder començar a caminar cap endavant; bases, mecanismes i la voluntat..., com el procés participatiu, com la comissió interdepartamental, que vetlli per la coherència de polítiques...

I pel que fa també a la intervenció del diputat del Partit Popular, senyor Sánchez, nosaltres fem aquelles iniciatives que creiem i que defensem. Vostè pot tenir les seves teories, i avui aquí ens les ha explicat, però si parla de desastre en l'àmbit de cooperació també podríem parlar de desastre pel que fa a l'Estat espanyol i al Govern espanyol. En tot cas, miri, nosaltres ens sentim responsables i orgullosos d'allò que vam fer quan vam estar liderant la cooperació d'aquest país, i en tot cas si entonem el *mea culpa* serà per haver cregut i impulsat la política de cooperació al seu moment.

I permetin-me acabar amb aquells que diuen que es queda curta o que només és voluntarista o que tenen dubtes de la seva utilitat. Nosaltres destaquem aquests acords perquè per primera vegada en els últims anys posem aquestes bases per refer la cooperació. Encara que sigui obvi allò que estem dient, fins ara no hi havia rumb, fins ara... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.) Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí; per demanar votació separada dels punts 1, 3, 4 i 5... No, 1, 2, 3, 4 i 5.

La presidenta

O sigui, 1, 2, 3, 4 i 5. *(Veus de fons.)*

Carina Mejías Sánchez

1, 2, 3 i 5.

La presidenta

D'acord.

(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.) El senyor Arrufat també volia votació separada, no? *(Pausa.)* Sí, ara.

Quim Arrufat Ibáñez

Em sembla que potser la «liaré» una mica, perquè voldríem votar per separat, bé, o sigui, diferent dels altres punts, els punts 1, 3, 4, 6, 8 i 12, i 14.

La presidenta

Dotze i 14 –12 i 14, eh? Ho repeteixo: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 12 i 14.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Hi afegiríem el 13 –el 13.

La presidenta

Doncs, comencem les votacions. Encara que hi hauran moltes votacions separades, no ho farem punt per punt perquè en queden uns quants que no els han demanat.

Comencem a votar el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 97 vots a favor, 27 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 100 vots a favor i 27 en contra.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 97 vots a favor, 8 en contra i 22 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 15 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 100 vots a favor, 19 en contra i 8 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara el punt 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor i 22 abstencions.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 100 vots a favor i 27 abstencions.

I votem el punt 14.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 3 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació
al Govern sobre l'aplicació de la Llei
de barris (tram. 302-00158/10)

Passem ara al punt catorzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aplicació de la Llei de barris, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

(Pausa llarga.)

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, vicepresidenta. Des del Grup Parlamentari de Ciutadans presentem aquesta moció perquè creiem que, tot i que algunes notícies apunten a una certa recuperació econòmica, no deixem d'estar en una profunda crisi, en què cal prioritzar precisament les inversions en aquells barris i ciutats que pateixen més dificultats o que estan més deprimits. I el que pretenem és un compromís del Govern respecte d'aquests barris que fa anys que estan en l'oblit. I tenim un instrument, un instrument molt important, que és la Llei de barris, que cal actualitzar per afavorir precisament aquesta dinamització local, però sobretot per compensar l'esforç que durant aquests últims anys han estat fent els municipis sense cap ajuda del Govern de la Generalitat. La Llei de barris és un instrument molt important i molt potent, aprovada pel Parlament de Catalunya, i que sembla que en els últims anys, doncs, s'ha tancat en un calaix, i que necessita ser actualitzada, i sembla que no hi ha, doncs, voluntat política de desplegar tot el seu potencial, quan el té, i molt, consellers, sí, i molt.

Des de Ciutadans no ens volem conformar i el que volem és precisament que vostè ens digui exactament en quina situació estem. Els barris han patit situacions... Clar, conforme ha anat avançant la crisi, aquells barris més deprimits han anat patint les circumstàncies i han anat empitjorant. I, per tant, des de Ciutadans el que volem és que ens digui exactament en quina situació estem, com podem millorar la dotació pressupostària que es pot posar a disposició d'aquests barris i ciutats que estan patint aquestes situacions de dificultats. Perquè, clar, vostè diu: «Escolti'm, les raons que justifiquen que en els últims anys, doncs, no hi hagi hagut dotació pressupostària de cap mena per a la Llei de barris és que des de l'any 2009 fins a l'any 2011 es va pressupostar una dotació pressupostària d'uns 50 milions, però les certificacions i les justificacions d'obres superaven aquestes dotacions pressupostàries», i hi va haver, es va provocar un decalatge que ara vostès han d'eixugar i han d'afrontar; «engolir», deia vostè, exactament, la paraula, no?

Doncs, home, jo crec que la millor solució no és deixar sense pressupost aquesta partida pressupostària. Crec que és molt necessari que aquesta partida pressupostària torni a estar, i amb força, en els pressupostos de la Generalitat per tal de garantir les intervencions de caire urbanístic, social, socioeconòmic i sobretot

ambiental que puguin ajudar aquests barris més deprimits a sortir de la seva situació, no?

Clar, la solució, conseller, no és pressupostar. Aquest any hi ha hagut una partida pressupostària, 37 milions, però vostè sap que no és suficient per garantir no només l'eixugament del deute, sinó la possibilitat que altres barris que han patit aquesta situació de crisi, doncs, puguin tirar endavant els seus projectes de rehabilitació i reforma.

I, per altra banda, també volíem plantejar que el criteri pel que fa al sistema de pagament d'aquestes certificacions tampoc ens sembla el més adient, conseller. I el Parlament és un bon lloc per trobar un acord per tal que no sigui el criteri de qui primer presenta primer cobra el criteri per pagar aquestes intervencions, perquè entenem que hi ha d'haver un altre criteri més equitatiu a l'hora de pagar aquestes intervencions, no?

I què és el que demanem des de Ciutadans? Doncs, demanem informar dels imports que han estat destinats a aquests fons de foment del programa de barris i d'àrees d'atenció especial, desglossats per anys, per saber exactament què és el que s'ha invertit, en què s'ha invertit i tenir un instrument de transparència, consellers. Vostès s'omplen la boca de parlar de transparència, però en aquest cas, doncs, no tenim cap mena d'informació. Creiem que és molt important saber on estem, què és el que s'ha invertit, què falta per pagar, de què podem disposar en els propers anys. I per això li demanem també elaborar un informe sobre els projectes finançats amb aquests fons que estan en tràmit d'execució i els que falten per executar.

Però el que és molt important també, conseller, és assumir el compromís de calendaritzar els pagaments, que han fet un forat enorme en les finances dels ajuntaments que han assumit aquesta responsabilitat de pagar aquestes intervencions. I vostè mateix es referia a l'Ajuntament de Figueres, del qual vostè va ser alcalde, que deia: «Miri, encara no han cobrat.» Home, doncs, potser seria bo que anessin cobrant, no? I, per tant, dirlos als ajuntaments en quin període poden obtenir el cobrament d'aquests deutes. Per nosaltres és important. És important que el Govern tingui prioritats, prioritats d'acord amb la realitat social que viuen els pobles i les ciutats de Catalunya. I, per tant, per nosaltres aquesta és una important prioritat, que necessita aquesta calendarització de pagaments i que necessita sobretot més transparència a l'hora de saber quines són les obres executades, què és al que podem aspirar i com ho podem executar en el futur, perquè d'aquí depèn la cohesió social, l'avanç social i sobretot el progrés de molts barris i ciutats de Catalunya.

Per això li demanem aquesta proposta i demanem el suport de tota la resta de grups parlamentaris a l'hora d'abordar i de presentar en seu parlamentària els informes que ens permetin saber en quina situació està l'execució de la Llei de barris, aprovada per unanimitat aquí, al Parlament de Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Hi han presentat esmenes dos grups parlamentaris. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí? Permís? (*Pausa.*) Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, des del Grup d'Iniciativa, no cal dir-ho, donem suport plenament a la moció, que crèiem –crèiem, ara ja no ho crec tant– que hauria de rebre el suport de tots plegats, perquè el que es diu és el que fins i tot jo crec que en boca tant del secretari d'Habitatge –al qual saludo– com del conseller sempre han dit: això s'ha de pagar en la mesura que es vagin tenint els fons. I tots hem coincidit que seria bo no anar, doncs, d'una forma aleatòria, sinó fer-ho d'una forma ordenada. I en la seu de la Comissió de Territori i Sostenibilitat sempre s'ha dit això, que hi hauria un calendari ordenat, amb uns determinats criteris, segons finalització d'obra, necessitat dels ajuntaments, perquè n'hi han que ho poden suportar més que altres. Fins aquí hi estem totalment d'acord.

Volem aprofitar, hem volgut aprofitar la interpellació i la moció subsegüent per plantejar, a través d'una esmena d'addició d'un nou punt cinquè, el que creiem que hauria de ser l'actualització de l'esperit, de la voluntat que hi va haver amb la Llei de barris i amb el conjunt de polítiques urbanes que es van endegar a partir del 2004, i que certament l'evolució social, econòmica, urbanística..., estem en una altra situació. No podem negar que estem en una situació en què, al costat de les obres d'urbanització, d'equipament i de dotació, avui en dia són molt importants, i més després de tants anys de paralització de les polítiques de rehabilitació d'habitatges, de millores d'instal·lacions tèrmiques, d'accessibilitat, etcètera..., doncs, atendre aquell tipus d'actuacions que requereixen un tipus d'obra més suau, diríem, amb menys càrrega de materials i, en canvi, amb molta més càrrega de mà d'obra, d'intervenció sobre els habitatges existents, de qualitat de vida... És a dir, associar, en definitiva, la rehabilitació urbana amb la rehabilitació d'habitatge, amb les polítiques d'ocupació, de cohesió social i de millora integral del teixit associatiu d'aquests barris de Catalunya, i també de moltes viles que tenen aquest problema.

Crec que aquesta és una oportunitat única perquè el Govern ens plantegi en l'horitzó de finals del 2014-2015, doncs, un nou planteig de polítiques de rehabilitació urbana que d'una vegada per totes explicitin allò que tots tenim *in mente*, que sempre s'ha promès en els àmbits del pla de la comissió nacional del Pacte per l'habitatge, però que no es plasma. Conseller, en aquest moment continuem sense tenir ni pla territorial sectorial d'habitatge, ni pla del dret a l'habitatge, ni la publicació de la llista de barris d'especial i acreditada necessitat residencial, ni la situació dels diferents plans que s'han anat continuant executant, de rehabilitació i reforma de barris..., no tenim cap escenari concret, sobretot, explícit, transparent i públic. Es va actuant, suposem, es va dient que encara falta, i

quan ho preguntem ens diu: «Bé, és que ara hauríem de començar a fer tota la tramitació d'informació pública, d'avaluació ambiental estratègica...» Estan al Govern des del 2011, primers del 2011, eh?, portem ja tres anys complets; per tant, valdria la pena que tinguéssim ja aquesta concreció.

Per tant, la nostra esmena es fa amb aquest esperit: preparar les bases per a una nova convocatòria. Ho dic perquè no sé què dirà el representant del Govern, però nosaltres diem: preparar les bases per a una nova convocatòria que inclogui, a més d'actuacions de millora urbana i d'equipaments, actuacions específiques i coordinades amb altres departaments, o amb la seva secretaria mateix, doncs, amb actuacions de rehabilitació d'habitatge, millora de teixit socioeconòmic, formació i ocupació al voltant d'aquests programes..., que ja hi han experiències a Europa i en altres àmbits, i que fins i tot aquí s'ha demanat molt per part d'experts en la matèria, de fer de la rehabilitació i la millora urbana d'aquests barris una forma d'integració dels seus mateixos habitants, de potenciació de la seva cohesió, etcètera.

I ja li diem... –ho dic perquè si es pregunta...–, i no ho diem per al 2014: diem que se'n preparin ara les bases, perquè ja sabem que el pressupost del 2014 ja dóna per al que dóna, però que, en canvi, quan es discuteixi, a partir de la tardor, si és que tenim ocasió de poder discutir un pressupost per al 2015, sigui quina sigui la Catalunya del 2015, doncs, tinguem ja la previsió que, n'hi hagin quaranta, n'hi hagin cinquanta, és a dir, l'esforç pressupostari que majoritàriament s'acordi pugui anar destinat a aquestes actuacions, multiplicant els efectes de programes que pot tenir Benestar i Família, que pot tenir Empresa i Ocupació, que poden tenir en l'àmbit de l'habitatge, que es poden aconseguir de Madrid per a determinades qüestions, dels ajuntaments, del Consorci de l'Habitatge, i fer una actuació concertada, que crec que seria una experiència no només desitjable, sinó que a més segur que tindria molt d'èxit. Aquí, a més, jo crec que aquest seria un tema a plantejar en l'àmbit del Pacte nacional per al dret a l'habitatge i de fer-ho de forma consensuada totes les forces polítiques.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Miri, podem estar d'acord, senyora Mejías, amb tot el que es proposa en aquesta moció. No estem d'acord amb els matisos, i, en tot cas, si em permet, li ho explicaré a mesura que anem desenvolupant, que vagi desenvolupant aquesta intervenció.

La Llei 2/2004, de barris, és una bona eina; n'han estat reconegudes per tot l'arc parlamentari la necessitat

i la voluntat i la bona feina que s'ha desenvolupat a partir d'aquí, i ens sembla que és una llei que ha de tenir continuïtat en el futur i ens sembla que els efectes són constatables de manera clara en moltes viles i ciutats d'aquest país i que se n'han beneficiat municipis més grans, municipis més petits, però que, en tot cas, ha aconseguit el seu objectiu, perquè anava més enllà del que eren les rehabilitacions urbanístiques, era una llei amb una àmplia visió en el seu contingut i que, per tant, diguem-ne, ha estat exitosa i, si em permeten l'expressió, és una llei que ha fet morir d'èxit el mateix programa.

Què ens trobem en la moció que vostès plantegen? Doncs, miri, hi podem estar d'acord: tota la transparència –tota la transparència–, no donem dubte del que està fent el Govern ni de com paga el Govern aquests deutes pendents. Que hi ha un deute pendent de la Llei de barris? Claríssim. El Govern ho ha assumit i, en tot cas, del que ens felicitem... –nosaltres vam fer també aquesta aportació–, en el pressupost d'enguany hi han 37 milions. Insuficients? Sí, perquè hi han molts més diners i molts més projectes per pagar. Però, en tot cas, hi ha una clara voluntat d'iniciar, per una banda..., i per altra també hi han altres deutes, però, en aquest cas concret, iniciar per part del Govern el pagament i assumir alguns deutes que hi han.

Hem intentat buscar fórmules. Vostè es plantejava ara: «Escolti, hem de buscar una altra fórmula amb el pagament.» Doncs, miri, precisament aquesta moció ve a aquest plenari o aquesta interpellació ve a aquest plenari perquè l'anterior diputat que va defensar aquesta proposta, un tal senyor Jordi Cañas, precisament a la Comissió de Territori es queixava que no era clar..., que el que no es podia fer era afavorir uns certs ajuntaments, i, per tant, volia transparència. Miri, el sistema, que per nosaltres és millorable, el de pagament, però, en tot cas, estableix un element objectiu, que és el d'entrada a registre de les certificacions dels ajuntaments, i com a tal és un sistema objectiu. Que és millorable en alguns aspectes? Sí, però, en tot cas, el que no volem introduir –i això és el que em sembla que ens proposava vostè, i si no, rectificui'm, eh?, que potser m'he equivocat– és que fem un sistema pel qual algú triarà quins ajuntaments són els que poden cobrar. Doncs, miri, va molt al revés de la línia que proposava el seu exanterior company, que precisament es queixava que alguns pagaments s'havien fet a favors d'alguns membres del Govern. Ens consta que això no és així.

Per tant, el que sí que nosaltres proposàvem, una fórmula que fos extensible a tots els ajuntaments que en aquests moments tenen deutes amb el Govern de la Generalitat, establint un mínim per cadascun d'ells i, a partir d'aquí, la resta de diners repartir-los amb una certa manera proporcional. Ens semblava un sistema objectiu i que donava sortida a moltes dificultats i donava sortida a un munt d'ajuntaments que en aquests moments tenen aquests problemes.

Per tant, d'acord amb tota la transparència, i no podem estar d'acord amb un seguit de qüestions, i ara li ho explico. Nosaltres li hem presentat una esmena, perquè ens sembla que establir un calendari en

aquests moments es fa molt difícil, senyora Mejías; es fa molt difícil en un context en què no sabem quina serà la situació econòmica del país els propers anys. Per tant, ens sembla aventurat. I, en tot cas, miri, podem sortir satisfets d'aquí, eh? Si vol, li donem suport, i el Govern ens presentarà un calendari que ja veurem si compleix. Ens sembla que això no és el que necessiten els ajuntaments, sinó que els ajuntaments el que necessiten és la certesa. I, per tant, més val que tinguem amb restriccions però que sàpiguen que, si aquest any el Govern ha destinat 37 milions, algú cobrarà aquests 37 milions, que no que diguem «aquí ho cobrarà tot-hom en un any» i que al final no es cobri, perquè això genera incertesa als ajuntaments, i ens sembla que aquesta no és la manera de treballar.

Permetin-me també, miri..., i el senyor Cañas sempre em deia: «Vostè reclama a Madrid.» Doncs, sí, miri, només de la disposició addicional tercera, any 2008, 759 milions que ens deu el Govern de l'Estat: amb això s'hauria pagat sis vegades la convocatòria de la Llei de barris i, a més a més, podríem estar fent noves convocatòries. Per tant, no ens digui que estem reclamant a Madrid, no, no: és que, miri, aquests diners que no ens paga Madrid anirien, podrien anar destinats, una part podria anar destinada a això. Per tant, quan ens queixem no és la cançó de l'enfadós; és una realitat clara i concreta.

I em pronunciaré sobre l'esmena presentada per Inicial, molt lloable –molt lloable–, però com podem estar acceptant una esmena –i, per tant, ja manifesto el vot en contra d'Esquerra Republicana–, ni que siguin unes bases, per preveure una futura convocatòria de la Llei de barris, quan encara tenim deutes pendents? Ens sembla que els ajuntaments el que necessiten en aquests moments és: de moment, liquidem això, esperem que la millora de la situació econòmica permeti liquidar-ho al més aviat possible i ens permeti l'obertura d'una nova convocatòria al més aviat possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per fixar posició respecte a aquesta moció, ara tenen la paraula la resta de grups parlamentaris; en primer terme, el Grup Parlamentari Socialista i el seu diputat, el senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, no parlaré de la Llei de barris, però jo crec que hi ha una coincidència de tots els diputats i diputades que ha estat una bona llei, que és una llei que hauria de seguir en funcionament en aquests moments, perquè ni de bon tros tenim solucionats tots els problemes de rehabilitació urbana que tenim als nostres pobles i ciutats, als nostres barris. Perquè aquesta era una llei que, més enllà de tenir un caràcter urbanístic, era una llei pensada sobretot amb la cohesió social, amb la igualtat d'oportunitat de les persones que viuen al conjunt del país, a tots els barris del país, eh? I sabem que tenim barris i àrees urbanes que estaven en una situació de

precarietat i que aquesta llei va servir justament per posar-hi recursos per millorar aquests espais, per fer-los més amables i per treballar a favor de la cohesió social. I que en aquests moments tenim altres problemes de rehabilitació urbana que fan referència a la millora de les condicions dels habitatges, a polítiques de rehabilitació de conjunts generals de blocs de pisos, a temes d'eficiència energètica, que necessitarien recursos propis del Govern de la Generalitat per atendre aquestes polítiques.

Perquè, clar, això, escolti, ens afecta a molts, eh? Les polítiques d'habitatge i de rehabilitació urbana en aquest país, en els governs del president Pujol, però també en els governs del president Maragall, del president Montilla i ara del president Mas, sempre les acabem instrumentalitzant o instrumentant gràcies als recursos que vénen del Govern central; però de recursos propis del Govern de la Generalitat de Catalunya, poquets, eh? Jo crec que al Govern en aquests moments li tocaria fer dues coses: seguir..., no els demano quantitat, però sí, allò, compromisos clars que amb recursos propis també atendrem aquestes polítiques, i, sobretot, atendre els pagaments que hi han amb els ajuntaments del país.

Li vaig fer una pregunta al conseller de Territori i Sostenibilitat, que me l'ha contestada, sorprenentment, allò..., m'ha especificat poble a poble, barri a barri, els programes que encara estan pendents de pagament en aquests moments: 133; ara potser en deuen ser cent vint i escaig, perquè em consta que s'han atès alguns pagaments d'alguns barris. Nosaltres el que reclamem i li hem demanat després, en funció d'aquesta resposta parlamentària, és que ens personalitzi ciutat a ciutat, poble a poble, barri a barri, com pensa fer front el Govern a aquests deutes que hi han amb els ajuntaments del país. Perquè, clar, els ajuntaments han complert la càrrega, és a dir, la inversió que interposaven els convenis administratius de col·laboració que en el seu moment es van signar; han pagat a les empreses, als proveïdors que han executat els plans de barris. Qui no ha complert és el Govern.

A mi, la fórmula aquesta que ha emprat el conseller, de dir: «Escolti, pagarem per rigorós ordre d'entrada»..., el nostre grup parlamentari no la hi discutirà; és el Govern a qui li pertoca decidir aquesta fórmula. Ara, el que sí que ens sembla a nosaltres una falta de respecte... –i, dit de passada, l'esmena d'Esquerra Republicana ens sona a broma, eh?, i a solucionar els problemes del Govern–, el que li toca fer al Govern per no faltar al respecte als alcaldes i alcaldesses dels ajuntaments del país és fixar un calendari. És a dir, un calendari, què vol dir? El compromís del Govern que en el pressupost del 2015, del 2016, ja no vaig més enllà, però en aquests dos pressupostos, tot reconeixent l'esforç que s'ha fet aquest any de pressupostar 37 milions d'euros..., doncs, que hi hagi un calendari cert i que els ajuntaments del país que tenen plans de barri tancats sàpiguen que el 2014, o el 2015, o el 2016 el Govern de la Generalitat, el Govern del país, acabarà fent front als deutes que té contrets amb els ajuntaments del país.

Això també li hem demanat al Govern que ho faci, que ens ho expliqui, i, en funció d'aquesta lògica,

donarem suport a la moció que avui ens ha presentat Ciutadans.

Gràcies, diputades, diputats, conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la seva diputada senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller Vila..., para posicionar al Grupo Popular en esta moción sobre la Ley de barrios. Y de nuevo hablamos en este Pleno, en esta sesión parlamentaria de hoy, sobre la única o creo que de las únicas buenas leyes que hizo el Gobierno tripartito; una ley, la Ley de barrios, que tenía que servir para mejorar aquellos barrios más necesitados de Cataluña y que tenía también que suponer una mejora para sus vecinos, una mejora urbanística, mejoras sociales y también mejoras económicas, para los ciudadanos que viven en estos barrios, ¿no?

Y, entonces, pues, ¿qué pasó? Pues, que luego Convergencia i Unió al Gobierno de Cataluña y se la cargó. Sí, sí, así de claro: se cargaron la Ley de barrios. No sé si es que no les gustaba, que como no era de ellos, aunque la hubieran votado, no les parecía bien, pero se la cargaron. Y paralizaron todas las obras previstas, obligando de esta manera a los ayuntamientos a hacer frente en solitario al pago de estas obras.

Y la verdad es que los ayuntamientos sí que han pagado; los ayuntamientos, religiosamente, han cumplido con la carga que supone tener que hacer frente en solitario al pago de estas obras.

Y, claro, cuando el presidente Mas, en sesión parlamentaria, en la sesión de control del Pleno de ayer, y algún diputado también en el día de hoy, pues, tienen, digamos, la poca vergüenza..., cuando tiene la poca vergüenza (*veus de fons*) –sí, sí, senyor Batet; sí, sí, sí, senyor Batet, ja sé que els fa mal escoltar segons quines coses–, pero cuando el presidente Mas...

El vicepresident segon

Segueixi, segueixi, senyora diputada.

Eva García i Rodríguez

Cuando el presidente Mas tiene la poca vergüenza de decir que el Gobierno de España le debe no sé qué deudas, a no sé qué 759 millones creo que hacía referencia, hombre, olvida, por ejemplo, que la Generalitat de Catalunya debe al Gobierno español 50.000 millones de euros, por ejemplo, o que el Gobierno de Cataluña debe, por ejemplo, 150 millones de euros a los ayuntamientos en concepto de la Ley de barrios. Y también, por ejemplo, olvida –olvida– que deben más de 60 millones de euros en concepto del Fondo de cooperación local, que también han decidido ustedes, señores nacionalistas de Convergència i Unió y de Esquerra

Republicana, cargárselo y, por tanto, no pagar las deudas que ustedes tienen también con el mundo local. Y, por lo tanto, señor *conseller* de Territori, resulta que el maltratado resulta ser el maltratador. Curioso.

Mire, la presentación de esta moción seguramente también será positiva para frenar el circo, y ayer que hablábamos de animales..., pues para frenar el circo que vivimos en las comisiones de Territori, donde resulta que el que se presenta con una propuesta de resolución para que su municipio, para que su barrio, pues, tenga, cobre ese dinero en concepto de la Ley de barrios, el que se presenta consigue que el señor Rull llegue con la repartidora de dinero y le diga: «Pues mire, sí, usted sí.» Casualmente, el primer barrio fue de Terrassa. Seguramente no es más que casualidad; de aquí a un año no sé qué elecciones hay, ¿no?, pero, por lo tanto..., seguramente es casualidad. Pero eso fue así, el primer barrio que tuvo el compromiso del Gobierno de Cataluña de cobrar ese concepto de la Ley de barrios fue un barrio de Terrassa; el segundo, de Montcada i Reixac, y lo recuerdo muy bien. (*Veus de fons.*)

Entonces, para acabar con ese circo –para acabar con ese circo–, señor Turull..., que usted lo debería vivir –lo debería vivir. Supongo que se lo habrán explicado, alguna cosa debería saber. Veo que no lo sabe, ¿no?

Pero para acabar con ese circo que vivimos...

El vicepresident segon

Si us plau, silenci. Endavant, endavant.

Eva García i Rodríguez

...en las comisiones de Territorio, yo creo que también es bueno, pues, que hoy aprobemos esta moción, esta moción que lo que viene a decir precisamente es que el Gobierno de Cataluña venga a sesión parlamentaria, comparezca en una comisión y dé cuenta perfectamente de cuáles son las deudas que tiene y, sobre todo y lo más importante, que fije un calendario de cuándo esas deudas se van a hacer efectivas.

Por lo tanto, nosotros, evidentemente, apoyaremos esta moción. Pero permítame, señora Mejías, que le manifieste, digamos, nuestra poca fe en el cumplimiento, no solo de la moción sino sobre todo en el cumplimiento de lo que se propone en la moción.

También quiero decirles que nos parece, digamos, una moción poco ambiciosa, en la que se piden pocos compromisos por parte del Gobierno catalán –me refiero a compromisos de pago en firme–, ni tampoco mucho más acuerdo en cuanto a los plazos. Evidentemente es una moción presentada para ser aprobada, pero que, como digo, no compromete a mucho más que a presentar en este Parlamento un calendario de pagos, que podemos intuir su veracidad.

Y digo esto porque quiero recordarles que esta diputada que les habla, hace pocas semanas, en una sesión de control aquí, en un Pleno, pues, precisamente dirigió una pregunta parlamentaria al *conseller* Vila, precisamente sobre este mismo asunto, en la que pedíamos que el *conseller* Vila se comprometiera a ha-

cer público un calendario de pago de estas deudas que tienen con los ayuntamientos catalanes. Y la verdad es que no obtuvimos ninguna respuesta por parte del *conseller*; no se comprometió a presentar ningún calendario, no se comprometió a decirnos cuándo se harán efectivas estas deudas que tiene la Generalitat de Catalunya con los ayuntamientos.

Y, por lo tanto, nosotros hoy daremos apoyo a esta moción, pero quiero acabar diciendo que creemos que no tenemos demasiada fe en lo que pueda acontecer a partir de entonces.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per posicionar-se, i en nom del Grup Mixt, té ara la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Bé, bon dia; per a posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerreres sobre aquesta moció. En principi, nosaltres hi estem a favor; demana coses lògiques: volum de diners, projectes executats, data o calendari de pagament, en fi, en inici, una auditoria, o simplement un negre sobre blanc de què és el que ha passat sobre la Llei dels barris.

S'ha explicat, jo crec que amb pinzellades i breument, què és la Llei dels barris. Jo crec que cal insistir, sobretot, eh?, en quins àmbits d'actuació prioritaris fixava la Llei de barris, i explicar, per tant, part de la conclusió, que és per què s'ha deixat d'aplicar.

Els àmbits territorials prioritaris d'actuació eren àrees velles i nuclis antics, eren polígons d'habitatges, eren àrees d'urbanització marginal i àrees també amb una alta presència d'habitatges sense les condicions mínimes d'habitabilitat. Per tant, clarament, una llei que anava destinada a consolidar processos de cohesió social als municipis, a evitar processos de gentrificació i a evitar guetos o d'alguna manera l'establiment de poblacions, no?, que tendien d'alguna manera, per manca de recursos, a viure en situacions bastant miserables.

En tot cas, una llei, que ja s'ha dit, eh?, tocada de mort, una llei per la qual no s'ha apostat, amb un compromís del 50 per cent d'aportació per part de la Generalitat. I em recorda una mica el que parlàvem ahir amb la Llei de dependència, però al revés. Ara resulta que la manca de lleialtat no la té l'Estat cap a la Generalitat, sinó la Generalitat cap al municipi, amb les connotacions polítiques que això comporta, que en té unes altres.

Però és que, a més a més, és un cercle viciós, en el qual no s'acaben de pagar els projectes si les obres no es finalitzen; els municipis no tenen prou diners per a finalitzar les obres, no poden enviar les certificacions i, per tant, no es poden pagar. Un cercle viciós que es salda aproximadament, a ull, amb un deute de 150 milions d'euros i un incompliment constant i des de l'inici per part de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

Bé, finalment, quina conseqüència política porta haver optat per aquesta política en la Llei de barris? Jo crec que és claríssim: l'ofegament municipal... Perdó, president...

El vicepresident segon

Sí, té raó, senyora diputada. Una mica de silenci, si us plau; prestin atenció. Endavant.

Isabel Vallet Sánchez

Sí; gràcies, president. Simplement, el que els estava comentant: què ha aportat o quina conseqüència política se'n treu, de tot; és finalment donar un toc de mort a l'autonomia municipal, i finalment que tots aquells discursos buits sobre la importància dels municipis, sobre quines obligacions tenen els municipis de cara a la cohesió social o de cara a ser la primera administració a la qual s'atansa un ciutadà, queden en buit, perquè no se'ls dota dels recursos que calen. Els municipis acaben assumint competències –que els toca i les quals defensem; nosaltres creiem en el municipalisme com un projecte emancipador, plenament–, però, en tot cas, no reben en conseqüència o en correlació els recursos que necessiten.

Quins barris hi perden? Doncs, si fem una anàlisi de quines han estat les intervencions més importants, Collblanc - la Torrassa, a l'Hospitalet, el casc antic de Balaguer, el casc antic de Tortosa... Quines àrees intervingudes eren? Quin pes han tingut respecte a la cohesió social? Jo crec que en aquest sentit és clar. I precisament això, és a dir, aquests barris, precisament, que les actuacions no s'hagin fet a Pedralbes o a altres barris rics, és finalment, doncs, l'argument pel qual Convergència i Unió no veu prioritari que aquest programa segueixi i, per tant, no fixa cap compromís al respecte.

Sobre la moció? Sobre la moció dir que és tecnocràcia pura. És a dir, nosaltres hi estem d'acord, creiem que s'ha de fer una auditoria, però no aporta cap plantejament polític tret de l'única esmena que..., bé de l'esmena que s'ha acceptat, la d'Iniciativa, però no fa cap reflexió política sobre per què és útil la Llei de barris. Fa una contribució a la cohesió social? És necessària en el moment de crisi econòmica que estem vivint? Quins són els barris que en són destinataris? Això ha afavorit l'ocupabilitat? Ha afavorit les condicions, també, d'habitatge i de salubritat a les ciutats? Això ens ha faltat.

I una última menció, a Esquerra Republicana i al senyor Sanglas, quan permanentment diuen que no és que facin la cançó de l'enfadós. I jo els diré: «No, no; vostès ja han acabat la cançó de l'enfadós, i ara fan la cançó Zapatero, que és l'«apoyaré»; és: «apoyaré, apoyaré, apoyaré», sense, d'alguna manera, exigir compromisos concrets al Govern. Per tant, l'«apoyaré» sense compromisos concrets és buit, i ja veiem com va acabar en el cas de l'Estatut. Esperem que, en aquest sentit, la Llei de barris corri més bona sort.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per posicionar-se, finalment, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, president. Conseller, secretari, senyores i senyors diputats, el conseller Vila, al passat Ple, els ho va explicar, i va deixar clara la postura del Govern pel que fa a la Llei de millora de barris. És un programa que neix amb el consens de tots els grups, també del nostre, perquè creiem en les bondats del programa de la Llei de barris i sabem dels beneficis que aquest programa ha portat a molts barris i a moltes viles del nostre país. Jo mateixa, com a regidora d'Urbanisme a la meua ciutat, he pogut portar a terme aquest programa, disposar d'estos recursos, que mos han servit, també, per a millorar el nostre nucli antic; recursos que no hem d'oblidar que es cofinancen pels ajuntaments i que són els ajuntaments els que acaben decidint els projectes que es porten a terme.

Per tant, quedi clar, un cop més, que creiem en el projecte però hem de ser realistes amb el que tenim i amb el que es va preveure al seu moment. Saben vostès que la situació segueix sent complexa. Saben també com es va fer el programa de la Llei de barris, com es va finançar i quina gestió es va portar a terme quan governava la conselleria el Partit Socialista. Perquè la coherència entre les projeccions de la Llei de barris i la realitat de la disponibilitat pressupostària que es va preveure va quedar desquadrada des del principi, i per això no s'han pogut realitzar noves convocatòries, perquè el que hem hagut de fer és posar ordre i fer front als compromisos adquirits al seu moment. I ho està fent el Govern, en funció de les disponibilitats pressupostàries, perquè també calia posar ordre a les finances de la Generalitat.

I ho hem explicat en diferents ocasions, però ho tornaré a explicar, perquè els primers anys, del 2005 al 2009, els primers anys d'aplicació de la Llei de barris, els ajuntaments el que van fer va ser justificar molt poca quantia, pel fet que el normal..., els primers anys el que es fa és licitar els projectes, redactar els projectes, efectuar les licitacions i, per tant, les justificacions que s'emeten són de poca quantia. Però després les coses canvien, i a partir del 2009 els ajuntaments comencen a aportar més justificacions d'obres fetes i, per tant, aporten molta més quantia econòmica.

I, per posar un exemple, el 2010 hi havia pressupostats, per l'anterior Govern, 48 milions d'euros, i al final la quantia que es va acabar justificant pels ajuntaments va ser de 70.240.000 euros. Per tant, ja només el 2010 teníem 21 milions d'euros de dèficit en aquest programa.

Per tant, el que s'ha fet des del Govern, com he dit, és posar ordre en aquest programa per a poder efectuar els corresponents pagaments que es deuen als ajuntaments, per ordre de justificació, i perquè creiem que és el sistema més equitatiu i més just, no un altre sis-

tema. Segurament, si avui haguéssim portat un altre sistema, el que ens estarien dient és que no estàvem complint el que realment tocava. El que hem fet ha sigut complir estrictament l'ordre i, a més a més, és l'acceptat per la Intervenció General de l'Estat.

I a la senyora García li diria que no cal, en tot cas, insultar ningú mentre s'intervé, però el que sí que li diria també és que el que caldria que fes és que es llegís les propostes de resolució que vam portar al seu moment i veurien que en cap cas s'ha aprovat pagar primer Terrassa ni pagar primer cap altre municipi. En tot cas, també li recordo que a Terrassa no hi governa Convergència i Unió. Per tant, segurament, no hauríem triat Terrassa a l'hora de poder fer el primer pagament, sinó que en tot cas el que s'ha fet és –llegeixi la proposta de resolució aprovada– dir que es pagarà quan està previst en el llistat que hi ha per ordre de justificació.

I el que cal també dir-li és que quan qualsevol diputat ha demanat informació respecte a l'ordre de pagaments se l'ha informat, com abans també ha dit el senyor Terrades.

D'altra banda, per tal de millorar la situació, el Govern també el que va fer va ser modificar el decret..., per un decret, al seu moment, el programa de la llei per tal de poder els ajuntaments demanar una pròrroga, fet que també va permetre als ajuntaments portar a terme les execucions de les actuacions previstes amb una major agilitat.

Per tant, tal com li va dir el conseller al darrer Ple, des del Govern de Convergència i Unió hem apostat per millorar la qualitat de vida dels nostres ciutadans en molts barris, a moltes viles del nostre país, i aquest és un programa que compta amb molts beneficis, però no és l'únic programa que s'està portant a terme, i més en portaríem si no haguessin reduït les aportacions per part de l'Estat, que ens trobem que en rehabilitació d'habitatges ha caigut un 95 per cent i en regeneració de barris s'ha reduït el cent per cent, per tant, ens hem quedat sense cap aportació per part de l'Estat; i això, a més a més, que si ens paguessin tot el que ens deuen no estaríem avui fent aquest debat perquè ja podríem haver-ho pagat tot a les lleis de barris anteriors i totes les possibles que podríem fer futures.

Per tant, en aquest sentit dir que, enguany, la previsió, com saben, és destinar-hi 37 milions d'euros per tal de poder retornar aquesta part de deute generat i, per tant, pel que fa al contingut de la moció, dir que hi estem d'acord. Compartim els tres primers punts, però no podem compartir, com li he dit, a l'hora d'elaborar un calendari d'actuacions, tampoc amb un nou programa perquè seria una actuació amb què estaríem enganyant la nostra ciutadania, no sabem en quin context econòmic ens trobarem, no sabem en quina situació ens trobarem. El que sí que sabem és, a dia d'avui, el que s'està devent als ajuntaments i, per tant, el que tenim pressupostat és a què podem fer front, sempre per aquest ordre de justificació. I aquest Govern no es tirarà més el braç que la màniga, com van fer governs anteriors. No ens trobaran amb una gestió irresponsable i el que farem és sempre estar amb els ajunta-

ments, efectuant els pagaments pendents i, això sí, sempre intentant que sigui una realitat al més aviat possible una nova convocatòria, perquè creiem fermament en aquest programa.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Volia agrair les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya que ve a parlar de la necessitat d'obrir una nova convocatòria, atès que la situació que s'ha produït deprimint altres barris que, en aquesta situació de crisi econòmica han patit una situació encara més greu com a conseqüència de la crisi, doncs, crec que és bo a partir que hi hagi una prioritat a l'hora d'establir una nova convocatòria.

I lamentar les paraules tant del senyor Sanglas, perquè de la seva esmena i del seu final, tenint en compte les disponibilitats pressupostàries, ja vam veure que no hi hauria cap garantia de compromís, i de la senyora Roigé, que ha fet una intervenció en el mateix sentit. Diu: «És que el que calia era posar ordre.» Com havien de posar ordre, senyora Roigé, si no hi havia partida pressupostària? Si no hi havia partida pressupostària, i la partida pressupostària que hi ha en aquests moments és tan minsa que, miri, farà realitat la premonició que li va fer el senyor Cañas en la seva intervenció, l'exillustre senyor Cañas, senyor Sanglas, que va dir: «¿Saben de dónde se van a recuperar parte de los 2.300 millones de euros fantasmas que incorporaron ustedes como ingresos? De la no ejecución en su totalidad de esta partida presupuestaria y, si no, al tiempo, lo veremos, y por eso ustedes no se van a querer comprometer en calendarizar esos 37 millones de euros de los ayuntamientos este año. ¿Nos jugamos algo?» Doncs, miri, la va guanyar, l'aposta, la va guanyar perquè, en aquest cas, vostès no s'han compromès a calendaritzar res –no s'han compromès a calendaritzar res–; per tant, els ajuntaments continuen sense saber exactament si cobraran allò que ja han executat i sobre allò que ja han fet la despesa.

Doncs, aleshores, escoltin, potser, en els tres primers punts vostès diuen «sí, sí, explicarem en quina situació estem», però, a l'hora de fixar el compromís, en aquest moment, no ens comprometem perquè això fa que hàgim d'apostar i posar diners sobre la taula per posar els deutes, que vostès també en tenen, amb els ajuntaments. I és clar, és molt fàcil focalitzar sempre els mals respecte del mateix: «Oh, és que del Govern d'Espanya no ens paguen.» Doncs, miri, vostès no paguen als ajuntaments i fa molts anys. El deute que tenen acumulat és de 155 milions d'euros amb els ajuntaments, molts dels quals han invertit els seus diners en la millora de la rehabilitació de barris deprimits, que, com a conseqüència de la no-partida pressupostària i, aquest any, com a conseqüència de la no-execució del pressupost, doncs, continuaran encara més deprimits i en una situació de més dificultat. I, a més a més, això incre-

menta els problemes també en les hisendes municipals, que ja en tenen prou.

Doncs, miri, sincerament esperem, com a mínim, que facin executiu aquest compromís de transparència, que ens presentin els llistats, la situació d'execució de molts dels projectes i que aconseguim, novament, en la futura negociació de pressupostos, que vostès acabin comproment-se a pagar allò que deuen, que també en deuen, i molt.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Cridem a votació.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

Digui'm, senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Dues breus contradiccions.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Sí, no... Senyor Sanglas, és veritat, li expresso la decepció nostra davant de la posició del seu grup respecte a la nostra esmena, perquè és tant com donar per entendre que no hi ha cap perspectiva que es puguin refer polítiques socials i ambientals al voltant dels barris a Catalunya, quan fins i tot la senyora Meritxell Roigé acaba de dir que sí que hi hauríem d'anar, i creiem que aquesta era una bona oportunitat d'assentar criteris.

I, senyor Terrades, permeti'm fer-li aquesta rectificació. S'ha referit que tots els governs anteriors, bàsicament, havien fet les polítiques amb els diners de Madrid. En reivindicació del Govern a què vostè i jo donàvem suport, des del 2004 fins al 2010, el pressupost de la Generalitat va destinar molts milions de recursos propis a polítiques d'habitatge i polítiques de barri que no venien de Madrid, va ser la primera vegada, això sí.

(Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, presidenta. Per contradiccions amb el...

La presidenta

Trenta segons.

Marc Sanglas i Alcantarilla

...senyor Milà. Senyor Milà, aprovar unes bases, però que, en tot cas, no van acompanyades d'una parti-

da pressupostària perquè no la podem tenir en aquests moments, ens sembla que no porta enlloc. En tot cas, en el moment que tinguem aquesta disponibilitat, anem a aprovar unes bases en funció també de la realitat social que tinguem en aquell moment. Per tant, ens sembla que, si ara aprovem unes bases que no es poden aplicar ara mateix, s'hauran de reformar en un futur; per tant, ens sembla que no pertoca l'aprovació d'aquesta esmena que vostès han presentat.

I, en tot cas, presidenta, aprofito per demanar votació separada dels punts 4 i 5.

La presidenta

Senyor Turull. Senyor Turull? Ah, no? *(Pausa.)* Igual. D'acord.

Alguna petició més de votació separada? *(Pausa.)*

Es poden votar conjuntament els punts 4 i 5? *(Pausa.)* D'acord. Sí. Molt bé.

Doncs, passarem a la votació de la moció, començant pels punts 4 i 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 65 en contra.

Votem, ara, la resta dels punts de la moció.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 125 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpel·lació
al Govern sobre l'economia social
i solidària (tram. 302-00159/10)

Passem, ara, al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'economia social i solidària, presentada pel Grup Mixt.

Té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta, i bon dia. Per defensar la moció sobre economia social i solidària presentada per la CUP, també amb relació a una altra aprovació en aquesta cambra, que va ser al debat de política general, on també, a proposta d'aquest grup, es va aprovar que s'havia de vertebrar una llei d'economia social i solidària.

És veritat que, al final, són catorze punts. Agrair a tots els grups que han participat, que han fet propostes d'esmenes, a Iniciativa, a Esquerra, al Partit dels Socialistes de Catalunya i a Convergència i Unió. Són punts que, òbviament, el que volen és blindar i aprofundir en la dinamització de l'economia social i solidària, també, sobretot, en el cooperativisme de treball, amb relació al que nosaltres pensem que és el model de futur, el model d'una economia democràtica, basada en principis de gestió democràtica, però també que és la que aporta més bones notícies en un context tan difícil com el que tenim. L'any passat, el cooperativisme va tancar amb 122 noves empreses cooperatives,

que van suposar un 3,7 d'augment de l'ocupació; és a dir, el sector que més ocupació ha creat en el conjunt del nostre país.

És veritat que, dels punts, l'element més central és el punt 7 i al qual dedicarem bona part de la nostra intervenció, perquè té un punt de sant tornem-hi i de *déjà-vu* i perquè sempre passa el mateix: per què s'intenta mercantilitzar el fet cooperatiu, per què s'intenta assimilar-lo a l'empresa ordinària, per què s'intenta unificar criteris i per què s'intenta pervertir i desfigurar allò que des dels fundadors de Rochdale, el 1844, ha definit els principis cooperatius, per què s'intenta empeltar el cooperativisme del fet mercantil i no a la inversa i per què també s'intenta pervertir un model tan arrelat a la nostra realitat i a la nostra història.

És preocupant l'avantprojecte presentat dimarts pel Govern, molt preocupant en el fons i en la forma. En la forma –i apellem a tots els grups parlamentaris–, perquè el sector mateix ha demanat que es retiri la llei –ahir mateix el president de la Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya–, i en el fons, perquè perverteix i és un torpede a la línia de flotació del cooperativisme, des del punt de vista que trenca la gestió democràtica i el principi d'igualtat del cooperativisme, anul·la la natura associativa, la democràcia econòmica, restringeix la llibertat d'associació federativa, redueix prerrogatives dels socis comuns en favor de socis inversors, introdueix contra els principis cooperatius internacionals figures no democràtiques, com els consellers no socis o l'administrador únic, i permet la repartibilitat de fons cooperatius, i això és, òbviament, perillós.

La pregunta és què hem après de la crisi i, si hem après alguna cosa, què n'hem après, perquè aquesta llei, més que una llei de cooperatives, és una llei de descooperatives. En tot cas, nosaltres apostem per la cooperació, no per la co-operació, i també és veritat que fem avui una defensa oberta i tancada del cooperativisme perquè aquest avantprojecte de llei trenca directament les institucions bàsiques, fundacionals del cooperativisme i la llarguíssima tradició legislativa que l'emparra des de la Llei de bases de la cooperació, del 1934.

El debat és si avancem o retrocedim. El que cal avui és aprofundir la pluralitat econòmica, la creació de llocs de treball, la solidaritat i el suport mutu i l'arrelament d'una cultura ciutadana democràtica, compromesa i participativa. La llei fa tot el contrari: no escolta el sector i, inclús, no escolta l'esborrany del Consell Econòmic i Social, que també l'ha criticada, fins i tot el mateix conseller ha reconegut que aquest avantprojecte no arriba amb consens.

El dilema sempre és per què ens carreguem allò que ja funciona i que, a més, funciona bé. Del que es tracta no és de mercantilitzar el cooperativisme, sinó de cooperativitzar la resta de l'economia i la pregunta és qui ha d'aprendre de qui. El cooperativisme ha d'aprendre ben poc de l'economia convencional. La democràcia i la responsabilitat social les té al seu ADN i a la seva pràctica quotidiana, i qui ha d'aprendre, precisament, són les lògiques del capital, que no fan balanç social, que no tenen cura i protecció de l'entorn, que no tenen

compromís comunitari, que no vertebren relacions laborals justes i que no estan compromeses en la democratització de la societat.

En el torn de tres minuts posterior, explicarem les esmenes acceptades, transaccionades o, en el seu cas, rebutjades, però és veritat que el teló de fons d'aquestes catorze propostes és dinamitzar a partir de demà mateix el fet econòmic cooperatiu i avançar cap a un model de democràcia econòmica i social, que haurà de ser necessàriament –i això no és tasca nostra, és tasca del mateix sector–..., haurà de forjar en el futur una nova llei de l'economia social i solidària, basada en la recerca del bé comú i de creació i distribució equitativa de la riquesa, en la primacia del treball sobre el capital..., el que aporta el cooperativisme no és la primacia del lucre, sinó que el que aporta precisament són valors, i aquest és el valor afegit –valgui la redundància– del cooperativisme.

Ho deixo aquí, i després continuarem, però apello als grups que respectin el sector i votin a favor del punt 7.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marc Vidal i Pou

Bé, gràcies, senyora presidenta. Nosaltres volem agrair a la CUP que hagi aportat aquesta interpellació, primer, i aquesta moció, després, perquè entenem que el tema és un tema que havíem tractat poc –de fet, no l'havíem tractat gens– i és un tema que té la seva transcendència, perquè ens parla d'una qüestió de model, jo crec, sobretot.

Parlar de les cooperatives, d'aquest tipus d'empreses –són unes empreses, evidentment–, té, jo crec que dues virtuts, com a mínim. Una primera podria ser pragmàtica i simplement econòmica: si estem mirant estrictament com s'han defensat de la crisi les diferents empreses, veurem que en un percentatge elevat les empreses que han optat per ser cooperatives s'han defensat molt millor dels embats econòmics de la crisi, com a mínim pel que fa al manteniment dels llocs de treball i, per tant, el manteniment del teixit productiu i pel que fa a les condicions en què les persones que hi treballen poden seguir-ho fent. Per tant, jo crec que aquest és un element important i essencial.

Però, tal com deia, és una qüestió de model, que jo crec que aquí el David ens ho ha situat. No estem parlant només d'una empresa qualsevol, estem parlant d'un model de treball, que en el fons ens porta a un model de societat determinat o a un concepte de model de societat determinat. És a dir, podem treballar pel bé comú amb aquest objectiu o podem treballar pel negoci i prou. De vegades, sovint es treballa per les dues coses; ja està bé. Però massa sovint –i per això estem on estem– es treballa només pel negoci. I quan es treballa pel negoci de vegades s'oblida, primer de

tot, el bé comú, però després –com veurem a la posterior moció–, de vegades s'obliden els conceptes com comerç, o com indústria, o com fins i tot empresa, perquè es posa per davant el negoci. Doncs bé, la cooperativa és un model –és un model.

Bé, aquest model..., bé, hi ha empreses molt diferents. Considerem que és encertat que en parlem, perquè precisament hi ha un avantprojecte que està presentant el Govern que ens parlarà d'aquests diferents models d'empresa i en el qual hi han alguns, i jo crec que importants, punts de fricció, que ja es veuran en el moment en què es parli d'aquesta llei. Perquè jo crec que ens hem de posar d'acord primer amb el concepte de què volem dir quan parlem de cooperativa.

Nosaltres hem presentat algunes esmenes que són bàsicament de matisos, entenc, fins i tot d'incorporació d'algun element que pot ser..., que va una mica més enllà, però no són esmenes de fons. Per tant, ja anunciem que votarem a favor d'aquesta moció, tot i que teníem algunes reticències en algun dels punts que en tot cas us explicaré.

En el primer punt, no demanem l'exempció total de les empreses cooperatives, sinó deduccions, i que aquesta exempció que vagi adreçada a un determinat objectiu d'aquestes empreses: aquelles que van cap a nous models productius més sostenibles, o aquells que treballen pels projectes d'emprenedoria social.

Al punt 2, no hi hem aportat res de nou.

Al punt 3, agraïm que posin en valor la Llei d'habitatge que es va fer en el seu moment i alguns dels elements que no estan prou desenvolupats. Per tant, no hi tenim cap problema.

En el punt 4, és una esmena tècnica que presentem que se'ns ha acceptat.

Al punt 5 nosaltres parlem de presentar un pla de suport financer a l'economia social, impulsat per l'Institut Català de Finances.

En el punt 6 parlàvem de l'Institut de la Formació d'Economia Social per no incloure en tots els currículums parlar només d'economia, perquè..., parlem-ne en aquells que és important, que toca, i no fiquem més coses a l'escola, que ja en te prou, diguem-ne. I, per tant, ho situàvem molt en una cosa molt tècnica.

I al 7 matisàvem la retirada de la llei. Nosaltres considerem que cal retirar provisionalment l'actual text d'aquest avantprojecte, i ho entenem perquè és bo que s'iniciï un procés molt més consensuat que el que s'ha fet fins ara, per evitar que la nova llei suposi la desaparició d'aquest model de què abans estàvem parlant i que sigui una llei que ens serveixi a tots i a totes, perquè tingui el consens més ampli possible.

I, per últim –i acabo–, el punt 13 és un punt nou, en què demanem que hi hagi un pla de govern per a l'impuls de l'economia social, que també se'ns ha acceptat.

Per tant, votarem a favor del total de la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Bé, el nostre grup ha presentat dues esmenes a aquesta moció –oportuna, com després intentaré explicar–: una primera, que feia referència a la necessitat de revisar el projecte de reforma, i l'altra, que era un punt addicional, el punt número 13, que parlava d'incorporar un element de la responsabilitat social corporativa, que entenc –i així m'ho ha fet arribar el ponent– que fóra bo que això es tractés en una moció a part, perquè el seu propi contingut dona per a molt més.

Però sí que voldria fer una reflexió al voltant d'aquesta moció, una moció que el nostre grup pensa que és oportuna. I per què dic que és oportuna? Bé, perquè pel nostre grup, com deia abans el senyor Vidal, fóra bo tenir clar el concepte d'economia social i solidària. Pel nostre grup, aquest concepte d'economia social i solidària com a mínim ha de tenir cinc principis: primer, ha de primar les persones per sobre del capital; segon, control democràtic de les decisions; tercer, principi de solidaritat i responsabilitat; quart, autonomia de gestió, i cinquè, que els excedents garanteixin la continuïtat de l'entitat i alhora puguin garantir també actuacions d'interès social. Com a mínim aquests cinc principis; podríem afegir-ne més segurament.

Però penso que és una moció oportuna, perquè alhora posa de manifest que venim d'una situació de crisi econòmica molt important, des del 2008. I ja sé que alguns poden dir: «Escolti, vostè ha governat.» És veritat, hem governat aquí, i allà també, a Madrid, i també quan es fan errors es poden assumir, però penso que les qüestions s'han de canviar. I és veritat que en aquest moment estem assistint a un debat polític de canvi de model econòmic i productiu i estem assistint a una situació on s'aplica la política per canviar segurament models de societat. I això és un error, un error que cal posar de manifest. Venim d'una situació de crisi important, financera i internacional, i hem vist com les polítiques d'austeritat per si soles –per si soles– no aporten millores al creixement econòmic i, sobretot, a les desigualtats. Per tant, alguna cosa diferent s'ha de fer. Ja dic «s'ha de fer», començant pels que hem governat tant a Madrid com aquí a la Generalitat.

Per tant, és veritat que en aquests moments de crisi econòmica no n'hi ha prou amb l'austeritat; és veritat que alguns governs aprofiten la crisi per intentar sobretot fer un canvi de la societat, i és veritat que el que cal en aquest moment, més que mai, és tornar a fer de la política l'eina per conciliar millor els mercats i les persones, la política com a eina per conciliar millor mercats i persones. Els últims temps estem veient com només conciliem a favor dels mercats, i poc a favor de les persones. Per tant, cal tornar a recuperar la idea que la política, més enllà de treballar només per als mercats, també ha de treballar per a les persones.

El senyor David Fernández deia: «L'economia social i solidària segurament ha de ser l'economia del futur.» Del futur no ho sé, però que la que hi ha actualment no serà la del futur ho tinc molt clar. Ha de ser més equilibrada, en tot cas. No n'hi ha prou amb una economia de mercat lliure, perquè ja sabem on ens ha portat. Per tant, cal trobar l'equilibri per fer una economia de mercat lliure però, alhora, intentar protegir també la part social d'aquest component del capitalisme. Jo dic que caldria fer polítiques per humanitzar el capitalisme; o sigui, el capitalisme per si sol segurament que ens ha portat beneficis, però ara cal fer un pas més i humanitzar-lo. «Humanitzar-lo» vol dir posar rostre als números i als mercats, que a vegades no els en posem. Per tant... Per això deia que el nostre grup creu que aquesta moció és oportuna.

I hi ha un punt important, que és el que fa referència al punt número 7, que fa referència precisament a la retirada provisional de l'Avantprojecte de llei de reforma de la Llei de cooperatives. Bé, el nostre grup hi està bàsicament a favor, bàsicament per dos elements. Primer, perquè entenem per les converses que hem tingut amb el sector, que no tothom hi està d'acord, no tothom hi ha participat amb la mateixa intensitat i, per tant, cal obrir un procés de debat i reflexió per intentar fer una bona llei que no impliqui cap pas enrere, al contrari, en tot cas, un pas endavant; un pas endavant que ens faciliti aquest nou canvi de model econòmic i productiu. Per això nosaltres defensem que cal retirar-la provisionalment, perquè pensem que cal reformar-la, perquè és important tenir una llei potent, que s'adapti als nous moments de la situació econòmica, i obrir un debat ampli amb els sectors, un debat en què tothom se pugui sentir, diguéssim, representat, un debat que no només siguin les grans patronals o les grans entitats, sinó que hi participin també les petites cooperatives.

Per això penso –i acabo– que és una moció oportuna, una moció que ve en un moment important, en què hi ha un debat al carrer que ens demana als polítics que reflexionem sobre el model econòmic i productiu, i, per tant, és una eina que ens ha d'ajudar a buscar punts de consens per intentar, entre tots, humanitzar el capitalisme.

Moltes gràcies, presidenta, diputats, diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'ihlustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Fernández, permeti'm en primer lloc que li agraeixi que hagi portat aquesta moció en aquest Ple. Ens sembla que és un tema molt important, i en moltes de les coses que vostè ha parlat hi coincidim.

La primera... M'agradaria fer una reflexió de caràcter general sobre l'interès de l'economia social i solidària i sobre el moviment cooperatiu en particular. La

primera pregunta que ens hem de fer és: a la societat l'interessa, l'Administració ha d'invertir, el Govern ha de recolzar el moviment cooperatiu? Segur –segur–, i crec que aquest ha de ser un objecte de consens, per molts motius. Hem vist una crisi econòmica a la qual hem arribat per l'excés de cobdícia; hem vist que l'interès general està en una altra banda i que, per tant, la construcció del bé comú, el que se'n pot anomenar «l'economia del bé comú» és no només una demanda d'aquest sector, sinó sobretot una resposta a l'interès general. Necessitem empreses que posin les persones per davant del capital; necessitem estendre el funcionament democràtic a tots els àmbits de la nostra vida; necessitem defensar l'autonomia de gestió de les mateixes persones que treballen i empenyen aquestes empreses. Defensem també la necessitat de potenciar la continuïtat d'aquestes, i també, per tant, la continuïtat del seu capital. A més a més, amb resultats, ens ha demostrat –s'ha dit aquí–, que han resistit millor a la crisi, que han creat més llocs de treball que d'altres formes d'empreses, que han resultat més perdurables, en definitiva, que han demostrat una major resiliència als canvis.

La globalització és un vent molt fort que arrasa, l'excés de cobdícia ha empès aquest vent; les formes de l'economia social i solidària són resguards de les persones en una economia globalitzada, on el vent bufa, i molt fort. Per tant, hem d'apostar per l'economia social, pel canvi de paradigma econòmic, pel valor afegit que suposa en arrelament dels projectes productius, pel valor afegit del coneixement. Aquell treballador que fa una feina manual en una empresa mercantil té el coneixement de la feina manual i prou; el que fa la mateixa feina en una empresa cooperativa té a més coneixement de gestió, té a més capacitat de presa de decisions, té a més una formació extra, no només empresarial, sinó també en ciutadania. El valor afegit que suposa el seu major arrelament al territori..., les cooperatives es deslocalitzen molt menys.

Per tant, estem d'acord amb la majoria de punts d'aquesta moció, en el sentit que cal donar eines de suport a aquest model; en millora de l'agilitat en la creació i el creixement, hem de recolzar intensament el creixement del moviment cooperatiu.

I, per tant, ens hem de preguntar, també, en aquells àmbits en què no creix, per què això passa. I no podem esquivar aquesta pregunta. En els àmbits, per exemple, productius molt intensius en capital, al sector industrial particularment, per què no hi creix, el moviment cooperatiu? És clar que existeixen experiències reeixides –estic pensant en l'empresa Mol-Matric, per exemple, no?–, però també hem tingut fracassos sonats, algun trauma important, per dificultat d'accés al finançament; el cas Ecotècnia. Per tant, aquesta pregunta també l'hem de respondre; també l'hem de respondre, aquesta pregunta. I crec que no la podem esquivar. Crec que la pregunta de per què al moviment cooperatiu li costa més créixer en determinats àmbits i arribar a més finançament per tenir més capital, l'hem de respondre.

La resposta ha de ser desvirtuar el model? En absolut; en contra. Hi han aspectes d'aquest projecte de llei

que podrien induir a aquest camí? Té raó, senyor Fernàndez. I nosaltres en aquests aspectes del Projecte de llei no hi estem d'acord. La resposta ha de ser «esquivem el debat» o el fem? Perquè, al final, després d'un procés de participació o d'opinió, etcètera, aquest Parlament hi té alguna responsabilitat i aquest Parlament haurà d'acabar debatent-ho.

Per tant, nosaltres sí que pensem que ha d'haver-hi el debat en aquest Parlament sobre la Llei de cooperatives, entre d'altres coses perquè que es fes una nova llei és una demanda molt estesa del sector. I, efectivament, hi ha una part del sector que li agrada aquest projecte de llei i hi ha una part important del sector, que l'escoltem amb molt d'interès i que té raó en algunes de les coses que diu i tindrà el nostre suport, que no està d'acord amb aquest projecte de llei. La resposta no és no fem el debat, la resposta és fem-lo.

Per tant, nosaltres, que donarem suport a gairebé tota la moció, li he de dir que no donarem suport al punt 7, perquè sí que volem que es faci aquest debat. I que, en aquest debat, tenim molt clar, doncs, que, amb aspectes com el vot ponderat en funció del capital acordat, no hi estem d'acord, i tenim molt clar, doncs, que que les cooperatives es creïn amb dues persones és un canvi en el model que, vaja, almenys exigeix una certa explicació i una certa reflexió, i estem d'acord que el procés sigui el més obert, participat i escoltant totes les veus.

I de les esmenes que li hem presentat –ja només em queden deu segons per esmentar-les–, només dir-li que, en la línia de moltes de les coses que vostè ha dit, hi afegim un punt, que és el dels prescriptors; és molt important que els serveis d'ocupació de tots els municipis, que tots els agents de desenvolupament local coneguin bé el món cooperatiu, perquè em sembla que no és així. Hi ha molta gent que va a demanar: «Vull crear una empresa»; poques vegades se li diu: «Escolti, per què no pensa en una cooperativa?» I, per tant, això ha de canviar. Per això varem impulsar, en el Pacte d'estabilitat d'aquest Parlament, que es recuperés el programa Ara Coop... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al diputat i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, començar també per agrair al Grup de la CUP, doncs, que presentés primer aquesta interpellació i després, doncs, aquesta moció. Veiem que és un tema que, arran del debat que aquí hi està havent, doncs, és un tema interessant.

I a nosaltres, agafant les paraules amb què acabava el portaveu d'Esquerra Republicana, també ens agrada que aquest debat sobre les cooperatives i aquest debat més ampli sobre l'economia social, doncs, es fes en aquest Parlament.

I, per tant, ja anuncio que al punt 7 tampoc no hi donarem suport, ja que entenem que, malgrat que en aquesta moció que avui veiem, ja veiem que el grup proponent defensa un model que no és ben bé el nostre, i ja també ho anunciem, doncs, entenem que serà bo debatre'l, serà bo debatre'l en aquest Parlament. I, per tant, nosaltres sí que som partidaris, com ja suposen, doncs, que es tramiti aquesta Llei de cooperatives i que, entre tots, a partir dels diferents models, doncs, decidim si s'ha d'introduir alguns canvis a l'actual Llei de cooperatives o no.

Nosaltres entenem que aquest Projecte de llei de cooperatives, que ja el deuen haver llegit, doncs, és un projecte de llei que respecta tots els principis cooperatius fundacionals, però sí que és veritat que aquests principis fundacionals del cooperativisme nosaltres intentem que es puguin conjugar amb l'establiment d'un cert règim flexible que obri un ventall de possibilitats i permeti que cada cooperativa, mitjançant les seves decisions, mitjançant la seva autogestió, la seva autonomia, doncs, pugui adaptar el seu règim de funcionament a la seva realitat i a les seves necessitats.

No tramitar aquesta llei, com vostès demanen en el punt setè, implicaria limitar la capacitat de decisió i actuació de les cooperatives catalanes per tal d'adaptar-se als temps actuals i per tant també seria en certa manera traïr l'esperit de molt del sector cooperatiu, que ja fa anys que demana una reforma de la Llei de cooperatives.

Tampoc no podem donar suport al punt 6.b, ja que no podem restituir, entenem, un organisme que va ser suprimit fa quatre anys pel tripartit. Ara crear novament o, en fi, tornar a crear un institut de formació de l'economia social entenem que no seria lògic, en aquests moments que estem vivint, si bé que sí que votarem a favor del punt 6.a, que hem transaccionat amb vostès, en el sentit que s'introduïssin mòduls i accions de sensibilització i de formació en economia social i solidària en tot l'àmbit de l'ensenyament.

També..., i ara vaig dient tot el que no estem d'acord, però també estem d'acord en moltes coses, però manifestar el nostre vot contrari al punt 3.a, ja que amb l'actual Llei de cooperatives ja es poden constituir cooperatives en règim de cessió d'ús pels socis, i que a aquest projecte de llei, quan ha estat analitzat per la Federació de Cooperatives d'Habitatges, doncs, no s'hi va fer cap proposta de redactat diferent del que hi ha en el projecte.

I també agraïm..., si finalment s'incorpora el punt 3.b, que és una esmena nostra, en el sentit que es garanteixi que en el nou Pla de l'habitatge, doncs, s'incloguin noves fórmules d'accés a l'habitatge accessible, com les tinences intermèdies.

Tampoc no donarem suport al punt cinquè, per efectes merament pressupostaris, i tenint en compte que el Departament d'Empresa i Ocupació ja actualment dona suport per facilitar l'accés al finançament tant dels autònoms com de les microempreses i de les petites i mitjanes empreses del sector del comerç aquí, a Catalunya. Aquest fons d'aval es va constituir l'any 2012

amb un fons de garantia específica al si de l'ICF de 10 milions d'euros.

Per això, tot el dit, però, no treu transcendència als punts que nosaltres veiem que sí que hi podem donar suport, en aquesta moció, que és una moció que, com bé li dic, malgrat que es desprèn que vostès defensen un model de cooperatives diferent que el nostre, sí que nosaltres ens hi hem volgut submergir perquè creiem en el model cooperatiu i entenem, doncs, que valia la pena que, en la majoria dels punts, si podíem arribar a acords, hi arribéssim.

Donarem suport a la majoria de punts, com li he dit, començant pel punt primer, perquè sobretot també entenem que cal promoure la creació de noves cooperatives, i en certa manera referma la tasca que està fent el projecte Ara Coop i el mateix Govern.

El punt segon també el veiem clar, que ve a assegurar la col·laboració entre els poders públics i l'economia social i solidària.

També a favor del punt 4, que ve a posicionar l'economia social i solidària com un motor de desenvolupament local.

També que es modifiqui el marc de contractació per incorporar clàusules de caràcter social i ambiental.

També hem arribat a una transacció en el punt vuitè en el sentit de crear un fons per donar suport a la creació de noves cooperatives, dotat amb els fons de liquidació o transformació de cooperatives.

I en el punt onzè també hem incorporat una esmena, que sembla que serà acceptada, perquè s'estableixi una línia d'ajuts per tal de subvencionar els interessos dels préstecs que els socis treballadors puguin necessitar per les seves cooperatives.

Als punts novè i desè, doncs, també hi donarem el nostre suport.

I, senyor Fernández, ens trobarem en el debat, esperem, ideològic de la nova Llei de cooperatives.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Señora presidenta, señoras y señores diputados..., señores de la CUP, ustedes nos presentan una moción trampa; una moción que, bajo el nombre de «apoyo a las cooperativas», lo que pretenden en verdad es poner las bases para que en Cataluña se instaure un sistema de comunas socialistas.

Señores de la CUP, sean valientes, den la cara, digan por su nombre lo que quieren y no utilicen eufemismos. No llamen como social, colectivo y democrático lo que es autárquico, desfasado y provoca miseria.

Ustedes proponen, en esta moción, acabar con la libertad de que las personas puedan constituirse en el tipo de sociedad que quieran, con un objetivo final, que es acabar con las empresas.

Ustedes, con esta moción de comunas socialistas, bajo el nombre de «cooperativas», disfrazadas de adjetivos como «social», «colectivo» o «democrático», nos pretenden mostrar el espejismo del socialismo utópico, para acabar pasando a la dictadura del proletariado, que, en el siglo XXI, con ustedes como líderes, la CUP, es más bien la dictadura de la chancleta.

Ustedes hacen con las cooperativas como la Alemania del Este hacía con la palabra «democracia», que se definía como República Democrática Alemana cuando era todo menos democrática, aunque en su caso su dictadura de la chancleta se parecería más a la República Democrática del Congo en tiempos de Patricio Lumumba.

Ustedes, la CUP, los dictadores de la chancleta, se pasan el día pontificando, diciendo que todo va mal, que todo está fatal, pero, fíjese, no conozco ningún caso de nadie que viva en Miami y que se juegue la vida en una balsa para ir a vivir a Cuba; como tampoco se conoce de ningún caso de alemán del oeste que saltara el muro de Berlín para ir a la Alemania del Este, y eso que nadie se lo impedía; o como tampoco se conoce a coreanos del sur que quieran ir a vivir a Corea del Norte.

En definitiva, ustedes quieren acabar con la libertad de empresa, quieren acabar con la diversidad, quieren acabar con la cultura del esfuerzo, es decir, quieren acabar con el progreso, cuando paradójicamente ustedes se denominan a sí mismos como progresistas.

El Partido Popular catalán creemos en el modelo de cooperativas, en la unión de capital y trabajo como forma de constituir una actividad económica. Las cooperativas en Cataluña representan 4.000 millones de euros; hay cien mil agricultores vinculados a cooperativas agrarias que han visto mejorada su situación de forma considerable en los últimos dos años gracias a la defensa que ha hecho de sus intereses el exministro de Agricultura señor Arias Cañete en el seno de la Unión Europea. En Cataluña hay más de cuatro mil cooperativas y 1 millón de socios de cooperativas de consumo.

Por ello, nosotros, el Partido Popular catalán, proponemos mayor flexibilidad para las cooperativas, mayores posibilidades de disponer de capital por parte de las cooperativas y mantener lógicamente el necesario equilibrio entre inversores que aportan capital y trabajadores que aportan esfuerzo.

Lo que no se puede es pensar, como ustedes intentan vender, que las cooperativas son infalibles. La cooperativa de Mondragón, buque insignia de Bildu, y primo hermano de su partido, la CUP, es una muestra de que las cooperativas, cuando están mal gestionadas, acaban en la práctica desaparición. O hablemos, por ejemplo, de la cooperativa de l'Aldea.

Sin capital, señores diputados, difícilmente las cooperativas podrán desarrollarse; sin flexibilidad difí-

cilmente las cooperativas podrán hacer frente a los importantes desafíos de una economía global. Y eso requiere también necesariamente de menos burocracia y del mayor conocimiento que tiene que ofrecer el sector público, junto con las cooperativas, a la sociedad para que la sociedad sepa las oportunidades que tienen las cooperativas.

Este es el compromiso del Partido Popular catalán con las cooperativas: más flexibilidad, mayor acceso al capital y más facilidades de constitución y de poder operar.

Por ello, y me dirijo también al *conseller* de Empresa y Empleo, el Partido Popular catalán estamos dispuestos a dialogar y a llegar a consensos en el transcurso del trámite parlamentario de la Ley de cooperativas para, pues, favorecer las cooperativas en nuestra sociedad.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, bueno, yo voy a hablar de cooperativismo y de empresas cooperativas, que creo que era de lo que va la moción del Grupo Mixto.

El sector del cooperativismo es un sector muy importante en la economía catalana; no creo que haga falta recordar algunos datos que se han comentado sobre lo que representa en el PIB de Cataluña, el número de empresas cooperativas que hay en las diferentes modalidades o el número de trabajadores que participan en estas empresas, y, por tanto, se pone de manifiesto la importancia que tiene el sector del cooperativismo, que creo que no siempre se ha tenido tan claro, ¿no?, la importancia de este sector en la economía catalana.

Las empresas cooperativas tienen unas características muy relevantes. Son unas empresas, como ya se ha comentado aquí, que se rigen por unos principios de gestión, pues, más participativos, más democráticos, con los que se pone en valor sobre todo a la persona y no tanto al capital, y que se rigen también por criterios de solidaridad y corresponsabilidad, y además, pues, que normalmente esas empresas persiguen unos fines, unos intereses que están vinculados a intereses generales, ¿no?

Además de estas características, que ya de por sí, pues, son relevantes, se constata una realidad, y es que las empresas cooperativas han soportado muy bien la crisis, sobre todo si lo comparamos con otro tipo de empresas. Las empresas cooperativas en el año 2013, pues, han tenido unos datos razonables de creación de empresas y de aumento incluso del empleo. Además, son empresas que normalmente no se deslocalizan, están muy arraigadas en el territorio, y por tanto los beneficios, pues, también se reinvierten en una mayor medida en el territorio en el que están ubicadas.

Dicho esto, poniendo en valor las empresas cooperativas, también me gustaría dejar claro que no se deben criminalizar otro tipo de empresas ni otro tipo de formas jurídicas. No solo las empresas cooperativas tienen unos comportamientos éticos, no solo las empresas cooperativas persiguen unos fines de interés social, y por tanto, desde la defensa y el apoyo al cooperativismo, también nos gustaría dejar claro que no se puede criminalizar ni posicionar en una posición de superioridad moral a las empresas cooperativas respecto a otras formas jurídicas.

Volviendo al cooperativismo, ¿en qué situación se encuentra el sector del cooperativismo? Pues, a pesar de que hay datos mejores que otras formas jurídicas, pues tiene unas deficiencias importantes. Y hay una reivindicación muy clara del sector del cooperativismo desde hace muchos años, y es que piden al Gobierno de la Generalitat una mejora de la normativa de las cooperativas, porque realmente es necesario mejorar la regulación del sector de las cooperativas. Y esto, por cierto, es una competencia de la Generalitat de Catalunya, de esas que a veces parece que aquí no tenemos nada que hacer. Bueno, pues esto sí que es una competencia de la Generalitat de Catalunya, muy importante, y que durante muchos años viene habiendo una reivindicación del sector de que se mejore esa normativa, y hasta ahora no se ha llevado a cabo. Recientemente se ha hecho un anuncio por parte del Gobierno de que ya se está trabajando en ello, nosotros nos alegramos sobremanera, y ya le avanzo que estamos absolutamente a favor de que se debata sobre este tema en el Parlamento y de que podamos llegar a algunos consensos.

A nosotros nos gustaría que la nueva normativa de cooperativas permitiera una mayor flexibilidad a las empresas. Creo que las cooperativas siempre han venido denunciando que tienen unos requisitos muy rígidos para constituirse, incluso para cambiar de modalidad una vez constituidas. Piden, como todas las empresas pero ellas también, menos burocracia, y otras cosas que también son importantes, por ejemplo, mejorar el análisis estadístico relativo al sector de las cooperativas, que a veces no responde a las necesidades, o integrarse en los espacios de participación junto con otros agentes sociales, que también es una reivindicación, aparte de una mejora de la financiación, etcétera. Por tanto, estamos a favor de que se mejore la normativa, creemos que es necesario que se haga y que es competencia del Gobierno de la Generalitat.

Nosotros, ante su anteproyecto, no estamos de acuerdo con algunas de las cosas que de momento están planteadas, y vemos que hay elementos de mejora importantes, pero entendemos que se podrán mejorar y debatir durante el trámite parlamentario de la ley.

Por tanto, respecto a la moción de la CUP, estamos a favor de los puntos en los que ustedes ponen en valor el sector de las cooperativas, indican algunas medidas para fomento de estas empresas, para apoyarlas, mejorar sus opciones de financiación, etcétera. Una cosa que nos parece muy importante y que nosotros hemos solicitado es que el cooperativismo debe ser la salida de muchas empresas que están en crisis y están a pun-

to de cerrar; los trabajadores de las empresas tienen que tener facilidades para, si lo desean, poder hacerse cargo de estas empresas o de las partes de las empresas que puedan ser viables, y, por tanto, el Gobierno de la Generalitat tiene que favorecerlo, y también un cambio de paradigma: no puede ser que a los emprendedores, prácticamente, como que se les desaliente a formar una cooperativa, ¿no?, tiene que ser totalmente al contrario. Pero hay otros puntos en los que ustedes cierran demasiado los criterios en los que determinan unos porcentajes con los que a veces no estamos de acuerdo, y preferimos debatirlo en el trámite parlamentario de la Ley de cooperativas.

Muchas gracias, señora presidenta, señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Molt ràpidament, sobre les esmenes, i com ja els he dit abans, agrair-ne, doncs, la primera i la segona, transaccionades amb Esquerra i amb Iniciativa, amb relació al suport a la creació de noves cooperatives, i també a un nou dispositiu de cooperació públicossocial en la dinamització de l'economia solidària; cooperació públicossocial que no té res a veure amb la concertació públicoprivada, que ens fa més pensar en el passat.

Al punt 3 –el diputat Bonvehí–, amb relació a les tinençes intermèdies, notareu que hem transaccionat i hem desglossat diferents punts per arribar als màxims consensos.

El punt 4, respecte a les clàusules de caràcter social i ambiental, també transaccionat amb Iniciativa.

El punt 5, que el millora la proposta d'Iniciativa amb relació al fet que sigui l'ICF qui desplegui les inversions mínimes requerides.

Al punt 6, respecte a la sensibilització pedagògica, és veritat que també hem desglossat aquí amb Convergència respecte a l'Institut de Formació d'Economia Social, del qual plantegem un nou esquema, és a dir, que no sigui institucional, sinó que sigui també públic social, que s'hi impliqui també el sector.

El punt 7, respecte a Iniciativa també..., perquè seguim reconeixent-nos en les cooperatives i no es desfiguri. I, aprofitant el debat de la reflexió del senyor Bonvehí i de la senyora Arrimadas, hi ha altres fórmules empresarials: hi ha les SA, hi ha les SL, hi ha les SAL, però el cooperativisme hauria de seguir sent o requereix ser el cooperativisme.

El punt 8, amb Convergència. Les dues finals que milloren també..., d'Iniciativa i Esquerra, que els agraim.

I finalment algunes reflexions sobre el que s'ha dit. El senyor Fernandez deïa d'humanitzar el capitalisme. Per nosaltres no és cap novetat, malgrat que alguns vulguin descobrir la sopa d'all, és un oxímoron, no?,

humanitzar el capitalisme. Per nosaltres la funció social és robar, matar i mentir, té més a veure amb la màfia, l'actual capitalisme, que amb Adam Smith.

Al senyor Amorós, que no esquivem el debat ni molt menys, el que volem és que es faci amb el sector. Com dintre d'una hora llegirem una declaració institucional de l'àmbit de l'LGTB, i s'ha fet amb el sector, volem que es faci igual. I també que no hi ha demandes del sector, i menys en el sentit de desvirtuar el fet cooperatiu.

I finalment també al senyor Bonvehí això, no?, que flexibilitzar, alterar, desvirtuar o desdibuixar la cooperativa..., hi insisteixo, hi ha altres fórmules empresarials que es poden aprofundir, i el que cal avui és, allò que ha funcionat bé, no pervertir-ho i no contaminar-ho amb allò que avui ens ha portat a la crisi. Efectivament –i el senyor Amorós, també, jo penso que l'ha encertada–, el cooperativisme, el fet econòmic cooperatiu és un refugi des de fa més de cent cinquanta anys, posa les bases d'un model econòmic ètic, social i solidari, i els fonaments avui d'una sortida alternativa a la crisi. La crisi passarà, però el problema es que hi haurà el paisatge devastat de la crisi, i aquesta és la millor alternativa per construir un futur més democràtic.

I finalment al senyor Coto li diria que li regalaria *La banalització del mal* de Hannah Arendt, però seria una mala inversió de capital.

I finalment només li demano empara a la presidenta per emparar-me en una frase de Kant que deïa que no discuteixis mai amb la idiotesa humana, perquè t'hauries de posar al seu nivell.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Inés Arrimadas García demana per parlar.*) Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Sí, senyora presidenta. Per demanar votació separada dels punts 3, 6.b...

La presidenta

6.b?

Inés Arrimadas García

Sí... 7, 9, 10 i 12.b.

Gràcies.... Ah!, per part nostra es podrien votar de forma conjunta, tots aquests.

Gràcies.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Sí, senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Per demanar votació separada... Alguns coincideixen...

La presidenta

Sí, ja ho he vist.

Jordi Turull i Negre

El 3.a, el 5, el 6.b, el 7 i l'11.a.

La presidenta

Molt bé.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la moció.

Començarem pel punt 3, apartat a –punt 3, apartat a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 85 en contra i 8 abs-tencions.

Votem ara l'apartat 3.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 19 en contra i 8 abs-tencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor i 86 en contra.

Votem ara el punt 6, apartat a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor i 21 en contra.

Votem ara el punt 6, apartat b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 86 en contra i 8 abs-tencions.

Votem ara el punt setè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 86 en contra i 8 abs-tencions.

Votem ara el punt novè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 19 en contra i 8 abs-tencions.

Votem ara el punt desè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 101 vots a favor, 18 en contra i 8 abs-tencions.

Passem ara a votar el punt onzè, apartat a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 85 en contra.

Votem ara el punt dotzè, apartat b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 19 en contra.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació...

(Inés Arrimadas García demana per parlar.)

Alguna cosa? Un moment –un moment. *(Veus de fons.)* Senyora Arrimadas, és que no l'he vist...

Inés Arrimadas García

Perdó, és que li havíem demanat també la votació se-parada del punt 12.b.

La presidenta

Sí, és el que estàvem votant ara, 12.b.

Inés Arrimadas García

No, era l'11.b, no? *(Veus de fons.)* Ah, potser...

La presidenta

No, 12.b. Ara votàvem 12.b, que és el que vostè ha de-manat...

Inés Arrimadas García

Ah, d'acord.

La presidenta

...i després fèiem la resta.

Inés Arrimadas García

D'acord. Gràcies.

La presidenta

D'acord? *(Algú diu: «És que ha dit “la resta”...»)*

Inés Arrimadas García

És que ha dit...

(Pausa i veus de fons.)

La presidenta

El 12.b s'ha votat. I ara votàvem la resta de la moció. *(Veus de fons.)* No, s'ha votat l'11.a i el 12.b. *(Veus de fons i pausa.)*

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 110 vots a favor i 19 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política industrial (tram. 302-00160/10)

Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política industrial, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Té la paraula l'illustre senyor Marc Vidal.

(Pausa llarga.)

Esperi un segon, senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Sí, sí...

La presidenta

Ja pot començar.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, senyores, senyors diputats... Al final no hi ha hagut sorpresa, senyor conseller, no; tot està dintre de la normalitat.

Els motius per a la interpellació anterior, ja en vam parlar, i per a la moció aquesta, que parlés sobre indústria, crec que ja varen quedar clars. A més a més, vostè em va dir que hi coincidiem, que si no apostem per la indústria no aconseguirem remuntar l'economia del país. I, si no apostem per una economia que sigui productiva, per una economia que a més a més es faci amb perspectives d'un canvi de model, del que estem fins avui, que sigui més sostenible, que sigui més social, encara que hi hagi un possible creixement econòmic, serà allò que en castellà en diuen «pan para hoy, hambre para mañana».

De fet, les xifres d'increment de l'atur a Espanya..., perdó, de reducció de l'atur a Espanya, són indicatives: baixa lleugerament l'atur, però també baixa les persones ocupades. I, per tant, el que està fent és dir-nos a on puja l'ocupació és en tota la franja que està afectada directament pel turisme de Setmana Santa, i, per tant, circumstancial. No dic que no s'hagi d'apostar pel turisme, però, en tot cas, el creixement pírric que podíem tenir d'ocupació és circumstancial. I, per tant, és més clar que mai que el país necessita apostar amb claredat per la indústria. I és imprescindible, per tant, deixar clar públicament quin és el model de creixement econòmic que volem, basat en l'economia productiva i basat en aquest nou model que deia, més social, més sostenible. Com també caldria deixar clar quin és el model que hem de rebutjar si el que volem és una economia al servei de les persones. Aquí, Barcelona World en podria ser un mal exemple.

Per tant, els dos primers punts de la moció van en aquest sentit. I confio que tinguin l'aprovació unànime del Parlament, perquè si en la retòrica –que són retòrica– ja no ens posem d'acord, difícilment s'entendrà que la concreció d'això pugui tirar endavant.

I després només hi ha un tercer punt –el que passa, que té tres pàgines, ho reconec–, que és precisament intentar una concreció d'aquests desitjos de bona voluntat. I ho faig, li ho reconec, fent-li cas al conseller, a la seva interpellació, que va dir que el Govern ha d'acompanyar les empreses. D'acord. Deixo de banda tot tipus d'intervencionisme, que ja en vam parlar l'última vegada. El que passa, que el que fem és interpretar a la nostra manera què volem dir per «acompanyar les empreses». I nosaltres entenem que és estudiar la situació, detectar prioritats, definir plans concrets d'actuació per a aquell model de país industrial que volem. I facilitar totes les infraestructures perquè el desplegament de l'activitat industrial sigui més fàcil. Nosaltres entenem que acompanyar, en el fons, seria governar, i, per tant, seria fer això.

I això com ho fem?, amb un invent? Doncs no. Vostè també va dir: «Deixem la indústria per als que hi entenen.» I qui són els que hi entenen? El Govern és el que hi entén? Els empresaris, en general, són els que hi entenen? No, escolti'm, miri, el que hi entenen ja han dit; els que hi entenen són la gent que va signar el pacte «Més indústria». Hi ha tot el sector empresarial, hi ha tot el sector sindical, hi ha tot el sector científic, hi ha tot el sector tecnològic, hi ha un centenar d'experts que ens diuen quin és el camí que s'hauria de fer. I, per tant, quines són les accions per a una política industrial. Ells hi entenen; nosaltres els hauríem de fer cas.

Per tant, el tercer punt està basat en quatre objectius que surten d'aquest pacte «Més indústria». Primer, detectar desequilibris que existeixen territorialment a Catalunya quant als processos d'industrialització i determinar aquelles zones que haurien de ser d'actuació preferent.

Segon, planificar; planificar les mesures necessàries de suport principalment en aquestes zones d'actuació preferent. I en què ens basem? En tots els temes que són en el pacte «Més indústria»: infraestructures, energia, mobilitat, formació, transferència tecnològica.

Tercer, crear espais de concertació que ens serveixin per cooperar i per garantir la qualitat del treball.

I quart, i últim, aprofitar les estratègies europees i les catalanes que estan definides per garantir un canvi cap a la sostenibilitat; un canvi cap a la sostenibilitat que ens permeti fer front a l'inevitable canvi climàtic que ens estem trobant.

En tot cas, després parlaré sobre algun punt concret d'aquests, si tinc temps, i sobre les esmenes, que no he tingut temps de parlar-ne.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Diputats, diputades, la veritat és que la moció que avui ens presenta Iniciativa per Catalunya Verds no mostra una altra cosa..., que és l'interès que tenim els grups parlamentaris per parlar d'un tema prioritari per a l'economia de Catalunya, que és la política industrial. Espero que el conseller tingui aquest mateix capteniment pel que fa a la política industrial.

Fa un parell o tres de mesos vam aprovar una moció, llarguíssima, també, com la que avui se'ns presenta, que presentava Ciutadans. Espero que també aquells acords que vam aprovar es vagin complint, perquè al final acaba un pensant que és una mica estèril, no?, anar aprovant aquest tipus de mocions amb tants punts, que finalment tampoc acabes de saber massa si van endavant o van enrere.

Nosaltres donarem recolzament a la moció, com no podia ser d'una altra manera, però també li haig de dir, senyor Vidal, que al final ha quedat un poti-poti, eh?, de propostes d'uns i d'altres, que fins i tot penso que podria ser fins i tot que alguna fos contradictòria, no? Però, bé, nosaltres hi votarem a favor, perquè hi ha la majoria de les propostes, doncs, que són totalment raonables, no?

A mi el que..., i aprofitant que hi ha el conseller Puig aquí, el que no acabo d'entendre és que, tenint en compte que aquest tema és tan i tan important, com no som capaços de fer un pacte nacional per la indústria, per la política industrial, i més tenint en compte –i ho sap molt bé el conseller i ho sabem molt bé els diputats d'aquest Parlament– que es va signar fa uns mesos el pacte «Més indústria», liderat, doncs, per sindicats, per la patronal, per col·legis professionals i per universitats, en què ens feien 138 propostes concretes; que aquestes 138 propostes venien d'un llarg treball amb més de cent experts, i, per tant, ens semblava que aquesta podia ser una bona base –i la nostra esmena va en aquesta línia–, aquesta podria ser una bona base per signar, per acordar un gran pacte nacional per la política industrial, igual com es va fer en el seu dia, per exemple, per la política de recerca.

No entenc massa per què això no ho fem, no? Avui, aquesta esmena està posada en la moció, esperem que l'aprovem, i, si l'aprovem, doncs, estaria bé que poguéssim signar aquest acord, per demostrar que és veritat que per a Catalunya, per a tots els partits, per als agents socials i econòmics, doncs, la indústria probablement serà el que ens ajudi, de manera més fàcil, a sortir de la crisi.

No sé si ho farem. I la veritat és que, agafant unes declaracions del conseller en una de les trobades que va tenir amb els representants del pacte «Més indústria», ell ja ho deia, que justament aquest pacte podia ser una llavor per signar un pacte nacional per la política industrial.

Doncs jo m'agafó a aquelles paraules que va dir el mes de gener per veure si això pogués ser possible. I, més enllà, doncs, de les propostes que trobem en el pacte pel diàleg permanent, que es va signar també

fa poc, que també hi han propostes, les propostes que poden haver-hi també, doncs, a l'estratègia industrial que va presentar el conseller el setembre de l'any passat, més enllà de les propostes que es van aprovar a la moció de Ciutadans, a la moció que probablement en alguns punts avui aprovarem, home, estaria bé poder tenir aquest pacte, poder tenir aquest document en què tots, doncs, féssim força, perquè aquest és un sector clau, és veritat, per sortir de la crisi. I ho és perquè, en aquests moments, per posar una dada, el 80 per cent de les exportacions que fem a Catalunya ve del sector industrial, i és veritat que exportant és com..., ja hem dit tots d'una manera molt clara, no?, doncs, que ens permetrà sortir de la crisi.

Per tant, jo volia fer aquesta intervenció, perquè aquest ha estat el motiu de la nostra esmena, que és intentar, doncs, signar aquest pacte nacional. De fet, fa uns mesos, o fa unes setmanes, potser no tants mesos, el president Mas i el nostre president de grup, en Pere Navarro, van signar un document amb algunes de les propostes que venien del pacte «Més indústria». En vam triar vint-i-cinc, vam prioritzar-ne unes quantes, que podrien ser aquestes o podrien ser unes altres, però el nostre esperit va ser intentar, doncs, acordar amb el Govern vint-i-cinc propostes en política industrial, que surten d'aquell document, per tal, doncs, d'avançar.

Aquell document també plantejava una comissió de seguiment per veure com avançàvem en aquestes polítiques; la posarem en marxa ben aviat, i espero, doncs, bé, que puguem avançar.

Però, hi insisteixo, em sembla que un pacte nacional, doncs..., un pacte nacional, un pla nacional, com el diputat Vidal em deia, perquè pugui, doncs, haver-hi concrecions, que és el que volien justament aquests agents, calendari i pressupost. No cal que el pressupost sigui per a demà, però calendaritzar les accions i poder-les pressupostar, doncs, estaria molt bé.

Bé, aquesta és la nostra aportació. Em sembla que aquesta esmena, doncs, s'acceptarà, esperem que es pugui aprovar, però, més enllà d'això, i aprofitant que tenim aquí el conseller, potser seria bo, tants documents que tenim, poder-ne fer un i que el puguem signar també els grups parlamentaris o els partits polítics, i fem tots pinya en un sector clau per a l'economia catalana.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Bé, en primer lloc, agrair al senyor Marc Vidal i al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa que hagi presentat aquesta qüestió en aquest Parlament. Com vostès saben, és una qüestió que interessa podríem dir que a tots els grups. El nostre grup també va presentar a final de l'any passat una

moció molt concreta sobre aspectes de política industrial, molt vinculada a temes d'innovació, en la qual es varen assumir alguns compromisos, i alguns compromisos d'aquests s'estan desenvolupant. Alguns compromisos d'aquests fan referència al diàleg entre els grups parlamentaris per compartir els plans que té el treball. Hi han hagut algunes sessions de treball –no fetes en comissió, però a vegades no fer-ho en comissió també té avantatges, no?, per facilitar l'entesa entre els grups– i hi han hagut reunions en aquest sentit, i estem disposats que segueixin havent-n'hi.

Per això el sentit de la nostra esmena, de la principal d'elles, diguéssim, la que s'ha convertit en el punt 4, en un punt d'addició, és marcar una sèrie de línies de treball i demanar al Govern, doncs, que en un termini de sis mesos vingui aquí a explicar com van els resultats en totes aquestes línies de treball, els temes de les quals, d'aquestes línies de treball, en gran part coincideixen.

Però a mi m'agradaria fer incidència especial en una qüestió que em sembla clau: el futur industrial de Catalunya dependrà de la seva capacitat d'innovar. Estem, ens agradi o no ens agradi, en una economia global, on aquell que enganxa un nínxol, aquell que és el més innovador i el millor en aquell nínxol, ven a tot el món, i aquell que no ho fa, no. I, per tant, d'aquesta realitat hem de veure què és el que li està passant a Catalunya en aquest sentit, que de fet és molt semblant al que li passa a Europa.

Jo els proposo un exercici molt senzill: entrin a la pàgina de Google i escriguin les paraules «European paradox». I si tu entres a Google i hi poses «European paradox», que podries dir: «De què anirà, això? A veure quina sorpresa em sortirà», sortiran centenars, per no dir milers, d'articles que parlen del problema fonamental de la innovació en la indústria i a l'economia europea, i és una enorme divergència entre la capacitat de recerca científica i la capacitat d'incorporació d'aquesta, de traducció d'aquesta, en la millora de la nostra indústria.

I a mi em sembla que aquest és el tema fonamental que hem de reflexionar en aquest país per tenir futur industrial. No creiem tant en un mecanisme de planificació sectorialitzada i molt territorialitzada, tot i que té raó quan vostè diu: «No, no, al final la indústria té un impacte sobre l'economia social i concreta de determinats territoris», sí, però es mou en un marc econòmic absolutament globalitzat –absolutament globalitzat. I, per tant, el tema de fons és com ens defensem en aquest món.

I què ens passa? No ho sé, doncs, si un mira què li passa a Europa, i Catalunya excel·leix en aquest defecte europeu –diguem-ho tot–, perquè som una potència en producció d'articles científics per habitant, el quart o el cinquè país del món, i, en canvi, no som gens destacats en capacitat de traduir aquesta recerca en la ciència, ens trobem que aquests són els elements que hem de reflexionar.

Hi ha qui parla de característiques culturals; jo no hi crec, en això, crec que els catalans estem tan preparats com els europeus, com els asiàtics o els americans. Hi ha una diferència fonamental amb el sistema americà, i és la diferència d'incentius a la recerca. En la recerca

americana sempre tens, quan es tradueix en producció, sempre té un incentiu per fer seguir en recerca. I hi ha una altra diferència fonamental amb el model asiàtic, que és que en el cas asiàtic hi ha un major dirigisme, una major planificació de cap on s'ha d'orientar la recerca, i, per tant, la recerca està com molt més condicionada, molt més pressionada perquè es posi al servei de la producció.

Europa haurà d'optar –Europa haurà d'optar. I de fet ho està fent. I, en la línia que ho està fent, Europa està optant per una planificació en el marc europeu, el programa RIS3, en què es demana als territoris que adoptin una determinada estratègia territorial. I, per tant, aquí és on crec que hem de treballar.

Hem de treballar en millora de la prioritització estratègica de la nostra recerca i del contínuum d'aquesta recerca fins a la producció. Hem de millorar en els diferents trams de finançament de les activitats empresarials en funció del nivell de risc i d'innovació que tenen; normalment més innovació, més recerca, més a prop de la recerca bàsica, ha de ser un finançament més públic perquè té més risc; més a prop de la producció, del resultat concret, menys innovador, per tant, ha de tenir un finançament més privat. Hem d'incrementar el contínuum de relació entre els centres de recerca, els centres tecnològics i la transferència a les empreses, al sistema productiu. Hem de treballar el sistema d'incentius a la comunitat científica també; no pot ser que la ciència vagi per un costat totalment deslligat de la producció, que hi hagi un marge de llibertat és raonable, una desconexió total no és raonable.

Aquests són els temes, em sembla, sobre els quals hem de treballar i són els temes, doncs, que d'alguna forma he volgut introduir en les esmenes, és a dir, molt centrades o molt pensades en la innovació.

També hem de tenir un mapa de detecció de risc. Jo vull dir que hi han funcionaris al Govern de Catalunya que això ho fan i ho fan molt bé, i em sembla que tots els diputats, siguem del Govern o de l'oposició, ho hem de reconèixer, perquè hi ha funcionaris que ho fan i ho fan molt bé, que quan els diem: «Hi ha una empresa amb problemes» s'hi posen i s'hi arromanguen. I això ho hem de dir. Per tant, aquest punt..., jo vull dir-ho en reconeixement d'aquests funcionaris.

Hem de parlar de la formació professional. Amb el diàleg que demanen tots aquests termes d'innovació estem d'acord. La xarxa de clústers pot ser un d'aquests camins de millora d'aquesta connexió. L'economia social i cooperativa és un suport. La participació dels treballadors en els processos de canvis és una millora de les qüestions. I l'economia verda, com una economia essencialment innovadora, que pot respondre a moltes d'aquestes coses.

Per tant, votarem a favor de la majoria de continguts, encara que... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, en primer lloc agrair que el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que és el proponent d'aquesta moció, hagi acceptat les nostres esmenes; al cap i a la fi, venien a enriquir el text, i en alguns casos, concretament, doncs, també el que feia referència a Alstom.

També els he de dir que algunes qüestions nosaltres, per sentit comú, les votarem a favor; les votarem a favor perquè el que sí que queda clar és que davant d'un buit en els temes de polítiques industrials hi ha algunes coses que tenen aquest sentit comú, que nosaltres podem tirar endavant. I en unes altres no ho podem fer, senyor Marc Vidal; no ho podem fer perquè el nostre model econòmic no és el de vostès. El nostre model és un model lliberal, l'únic model lliberal que hi ha en aquest Parlament. Perquè Convergència i Unió, aquest model lliberal, ja fa dies que el va deixar, per passar-se al socialdemòcrata; vull dir, un apropament, evidentment, a veure si li pot fer la competència a Esquerra Republicana de Catalunya. Per tant, nosaltres, en aquest sentit, no podem..., vostès tenen uns models d'èxit a països com Veneçuela, com Cuba, Corea del Nord, i per nosaltres això..., no són els referents que nosaltres volem.

Després, tampoc li votarem a favor del que és o té una relació amb qüestions econòmiques. Miri, vostès, el que és el balanç, el compte de resultats, o en un simple o senzill llibre de comptabilitat, vostès me sembla que desconeixen el que vol dir el *debe*, no?, el que volen dir els ingressos; vostès solament tenen una fixació total i absoluta en el que són les despeses. I, si haguéssim de comptar tot això que vostès presenten avui més com una proposició de llei que no, realment, com una moció, veuríem i nos preguntàriem d'on surten aquests diners o com se pagaran. La veritat és que amb vostès ja tenim l'experiència del que són despeses; els set anys de govern del tripartit amb els seus socis d'Esquerra Republicana de Catalunya, que ara s'amaguen amb aquest pacte amb Convergència i Unió, vostès van deixar una situació bastant delicada a Catalunya. I solament s'han de veure, doncs, temes com l'Agència Catalana de l'Aigua o uns altres casos que ho poden definir.

També nosaltres no votarem a favor de tot allò que comporta el tema d'energia. Vostès estan reiterant, realment, que el que volen és que els emprenedors, la petita i mitjana empresa, tiri endavant i pugui, doncs, tirar al que és mantindre's i créixer, no? A nosaltres nos semblen molt bé aquests llocs de preferència, o si han d'anar de la manera que s'ha d'anar; ara bé, voler vostès imposar, d'alguna manera, que tot això ha d'anar acompanyat d'un sistema energètic que és el més car avui actualment de tot Europa, fruit dels seus també socis de govern aquí al Parlament de Catalunya, però sobretot a Madrid..., el senyor Rodríguez Zapatero, doncs, va deixar aquestes factures energètiques que, li ho torno a dir, són les més cares d'Europa, les que més incidència tenen. Per tant, deixem elegir una mica el model que volen els empresaris adoptar quant a energia i busquem realment el camí més fàcil i més senzill per abaratir aquests costos.

Nosaltres tampoc no podem estar amb la imposició que vostès fan que la solució a tots els problemes de les empreses és crear cooperatives, fer cooperatives. Vostès aquí..., sembla que la llibertat amb què una persona vulgui fer, doncs, una societat limitada, una societat anònima o de qualsevol classe... No, escolti'm, donen la solució al problema que les cooperatives és la solució perquè es poguessen fer..., i potencien en gran mesura el que és la cooperativa. Nosaltres reconeixem que la cooperativa és molt important; el cooperativisme a Catalunya, i sobretot en el món agrari, ha tingut un resultat espectacular, inclús a la resta d'Espanya. Ara, és ben cert, realment, que vostès, el model de cooperativa que apliquen –i abans ho deia el meu company José Antonio Coto, el diputat José Antonio Coto–, és un model, realment, que no ha funcionat. Ell parlava de Mondragón, i jo també li vull dir que d'aquí a pocs dies entrarà una iniciativa al Parlament de Catalunya que tindrà a veure amb la Cooperativa d'estalvi de l'Aldea, perquè encara no s'ha dit la veritat del que ha passat i com ha passat.

Per tant, nosaltres en tota la resta, senyor Marc Vidal..., estarem al camí, estarem donant-li suport, però a la resta vostè entendre i comprendrà que en el sistema econòmic estem a anys llum –a anys llum–..., i els sistemes de vostès, sobretot el comunista, el més ranci de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques, ha sigut un autèntic fracàs, i no obstant uns altres sistemes lliberals han sigut i seran la resposta als problemes actuals.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, també agrair al Grup d'Iniciativa la presentació d'aquesta moció, i també agrair a tots els grups polítics, doncs, la facilitat o la dificultat que hi ha hagut, però que hem pogut arribar a un bon acord, crec.

Respecte a aquesta moció, nosaltres hem presentat esmena al punt 2 i al punt 3. Farem aprovació del punt 1, on es reclama la necessitat d'assumir un compromís econòmic, social i institucional per a la reindustrialització del país, i creiem que tant el Govern com el nostre grup parlamentari ha donat suficient mostres d'aquest compromís, i no en va Catalunya és la regió del sud d'Europa que capta més inversió estrangera en aquests moments, la regió industrial més dinàmica de l'Estat espanyol i una de les deu més importants d'Europa en aquest aspecte.

Respecte al punt 2, una reclama que no hi hagi propostes de desenvolupament econòmic especulatives o d'aquest tipus, hem fet una esmena en positiu; hem fet una esmena en positiu, perquè el que volem és mirar endavant i amb ànim positiu, que no ha estat acceptada, però igualment hi votarem a favor, perquè el nostre partit ja té aprovats aquests aspectes en una conven-

ció nacional. I no volem tornar a caure en models basats en bombolles com, per exemple, va ser la bombolla immobiliària, que tant ens va afectar en la segona meitat de la dècada dels dos mil, i això ens va portar a una economia especulativa, amb la consecució de diners ràpids, diners fàcils, amb salaris alts però de baixa qualificació, que va portar desgraciadament molts joves del nostre país a l'abandonament escolar i formatiu, i amb conseqüències que encara a dia d'avui, doncs, són difícils de resoldre, i hem de donar sortida a tots –a tots– els aturats d'aquest país: als aturats qualificats i als aturats no qualificats. Som un país de tradició industrial; l'any 2000 el pes de la indústria catalana sobre el PIB català era superior al 25 per cent, i hem de vetllar perquè la indústria continuï sent un dels sectors i un dels pilars generadors de riquesa i d'ocupació a Catalunya.

Respecte al punt 3 de la moció, que ha quedat en addició del punt 4, dir que aquesta esmena que s'ha presentat –i, senyor Luna, ara li explico quin és el nostre model de política industrial– s'ha basat en l'actual model d'estratègia industrial de Catalunya, que en coherència amb el RIS3, però també amb l'estratègia Europa 20-20, doncs, es basa bàsicament en cinc aspectes molt importants: el coneixement i la innovació, l'eficiència de l'ús dels recursos, ser respectuós amb el medi ambient, la creació d'ocupació i que es generi cohesió econòmica, social i territorial. I, de fet, la pèrdua de teixit productiu que hem patit en aquests anys, en aquests darrers anys, no és una qüestió que es pugui acotar territorialment o a un territori determinat, perquè, realment, a tot Catalunya podríem trobar punts on tenim aquest problema; tant podria ser un municipi del Vallès com una comarca de la Catalunya interior. Malauradament, la crisi ha afectat qualsevol punt del territori i per aquest motiu la política industrial de la Generalitat és global i no territorial, més enfocada a nivell global.

En aquest sentit, el Programa de reactivació industrial, que contempla aquesta estratègia industrial de Catalunya, posa èmfasi sobretot en la detecció anticipada de les situacions de risc com un factor decisiu de competitivitat, per al manteniment de l'activitat econòmica, per a la preservació del major nombre d'ocupació i per a la minimització dels efectes que pugui tindre sobre la cadena de valor. I aquest manteniment es fa sota dues premisses, bàsicament: primer, si és possible el manteniment de l'activitat per la mateixa empresa –és a dir, si es pot salvar aquella empresa s'intenta salvar– i, si això no és possible, que a vegades malauradament no és possible, doncs, la recerca d'una alternativa industrial que s'orienti bàsicament a la ubicació en el mateix territori, a una activitat similar o complementària i a la valorització dels actius que hi hagin en aquell moment, i sobretot dels treballadors, que és un altre dels grans actius que hi ha. En una comarca o en una zona on hi hagi treballadors industrials, les indústries s'hi troben molt més a gust que en un altre lloc on no hi hagi hagut mai treballadors industrials. I això sempre buscant l'encaix amb els projectes que ja fa la Generalitat, el mateix Govern, de captació d'inversió, tant del propi territori nacional com estrangera, i que es gestiona des del Departament d'Empresa i Ocupació.

Les TIC, importantíssimes, i el Govern està impulsant i liderant tota una iniciativa de desplegament en xarxes. L'ensenyament també està desenvolupant un mapa que no només contempla quines són les professions que generen més ocupació, sinó aquelles que generaran més oportunitats laborals. Els clústers també, amb una nova política que no compti tant el component territorial, sinó el conjunt de les empreses adreçades a client final. Finançament, més de 680 milions d'euros que s'estan posant per a l'economia productiva i el cooperativisme, doncs, una bona manera per..., sobretot en supòsits de jubilació... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, hablamos del sector industrial, ese sector que durante tantos años tuvo un peso muy importante en la economía catalana y que sin duda era un referente en el tejido productivo de nuestra comunidad. Pero la realidad es que el sector industrial, en la crisis pero ya antes de la crisis, lo que ha venido padeciendo en Cataluña, pues, es una bajada de su importancia. Se ha ido deshaciendo el sector industrial tradicional de Cataluña.

Hemos visto en estos últimos años –y los que participamos en la Comisión de Empresa i Ocupació lo hemos podido comprobar–, pues, cómo empresas de referente industrial de Cataluña han venido cerrando o han disminuido drásticamente su plantilla, o incluso están deslocalizando parte de su producción a otros países o a veces a otras partes de España. Podemos citar muchos ejemplos: Alstom, Panrico o, recientemente, la empresa de Torras Papel, ¿no? Mientras ya se comienza por parte del Gobierno una especie de discurso, pues, triunfalista, seguimos viendo cómo empresas del sector industrial y de otros sectores siguen en dificultades y siguen cerrando. Y una industria que cierra es muy difícil de recuperar, porque son inversiones grandes, requieren de una inversión inicial, pues, muy importante y, por tanto, una industria que desaparece es muy difícil de recuperar. Además, no solo hay que tener en cuenta los empleos directos que se pierden en una industria, sino todo el tejido de empleo indirecto que genera.

La situación del sector industrial no es buena y esto, entre otras cosas, no solo se debe a la crisis, sino también a una falta de apuesta del Gobierno de la Generalitat por este sector industrial, que yo creo que llegó un momento en que se pensó por parte del Gobierno que dejándoles solos, pues, iban a seguir siempre en una buena situación. Y esto no lo decimos nosotros, no es una crítica que se haga únicamente desde Ciutadans, sino que el propio sector industrial ha hecho algo que no es muy común en los sectores, y es que se han puesto de acuerdo de forma unánime y han crea-

do el pacto «Más industria», este pacto en el que están representados tanto los sindicatos como los representantes del sector empresarial, expertos, universidades, *centres de recerca*, etcétera, y se han puesto de acuerdo en decir que hace falta una apuesta clara por parte del Gobierno de la Generalitat en el sector industrial. Fíjese que no echan la culpa a Madrid, fíjese que no dicen que todos los males vienen del Gobierno del Partido Popular, sino que dicen que también desde Cataluña, con las competencias y los recursos que tenemos en Cataluña se puede apostar muchísimo más por el sector industrial. Porque han faltado apoyos específicos para el sector industrial, que tiene unas necesidades también concretas. No es lo mismo dar apoyo a pequeñas empresas de otros sectores que a grandes industrias. (*Remor de veus.*)

Yo entiendo que estamos en una hora ya tardía y tal, pero le pediría a la señora presidenta si pudiera pedir un poco de silencio para poder escucharme a mí misma.

La presidenta

Sí. Doncs, ho demano en nom seu, perquè fins ara ho portàvem molt bé, però, realment, ara hi ha una certa remor de veus que no deixa escoltar-se.

Inés Arrimadas García

Ya sé que es tarde, pero acabo enseguida.

La presidenta

Molt bé.

Inés Arrimadas García

Ayer se lo decía al señor *conseller* en la pregunta al Gobierno: hacen falta reformas importantes para solucionar esta lacra que tenemos, que es una tasa de paro insoportable, que no únicamente se debe a la crisis, y hacía referencia también a la apuesta por la política industrial. No solo esto, sino que hace ya casi un año Ciudadans presentó una moción en este Pleno, específica del sector industrial, en la que hacíamos una serie de propuestas y que también vinculábamos mucho al sector de la innovación y la importancia de la *recerca*, la investigación y la innovación. Por tanto, hacen falta medidas concretas para solucionar, para apostar y para impulsar el sector industrial. Hace falta en Cataluña un plan catalán por la industria, con compromisos por parte del Gobierno, con medidas concretas, con calendario de ejecución y con presupuestos concretos, porque esto sí que sería apoyar el sector industrial.

Y respecto a la moción de Iniciativa, le agradezco al señor Vidal el esfuerzo de la redacción y preparación de esta moción. También le recordaría que durante el *tripartit* precisamente este sector estuvo absolutamente olvidado y es uno de los motivos, no sólo, no exclusivamente este, pero uno de los motivos de la situación tan delicada por la que atraviesan. Algunas medidas son interesantes, son medidas concretas; les daremos su apoyo. Otras medidas son tan genéricas que no sé, realmente, cómo posicionarlos, ¿no? Pedir que a cor-

to plazo todos los polígonos industriales tengan auto-suficiencia energética con energías renovables me parece un poco, no sé, por decirlo de alguna manera, realista, pero, en definitiva, nosotros estamos a favor de que se impulsen, por supuesto, las energías renovables y que mejore la eficiencia energética de los polígonos industriales.

Y después, las enmiendas de CiU y Esquerra lamento decirle que han rebajado la exigencia de su moción. Ya no estamos en tiempos de verbos como «favorecer» o «impulsar», que son los verbos que encabezan las medidas de estas enmiendas, sino que estamos ya en tiempos de exigir al Gobierno compromisos concretos, partidas presupuestarias concretas y medidas... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esqueres sobre aquesta moció. Primer de res, dir que majoritàriament ens anem a abstenir, i ens anem a abstenir per una lògica. La lògica és que considerem que és molt complicat, i així ho vam fer també en la moció que presentava Esquerra Republicana sobre model industrial, que en una moció s'acabin planificant, des del nostre punt de vista, o que s'acabi fent l'exercici necessari per a fixar la reindustrialització preferent. No ho veuríem així si la moció només s'hagués orientat, doncs, a protegir o a donar suport a sectors industrials estratègics, que és una part, no? Votarem a favor d'algunes coses però majoritàriament ens abstindrem. I amb això volem dir que aquest debat, que sembla que està tancat amb el pacte «Més indústria», sembla que sigui un debat tancat, nosaltres el veiem com un debat insuficient. A més a més, veiem que s'ha de reobrir i, a més a més, veiem que és urgent i necessari, si d'alguna manera es vol intentar reflotar l'economia, fer una planificació reindustrial, per tant, lògica, que obeeixi a unes lògiques també, doncs, de les necessitats reals de les persones, que obeeixi a algunes lògiques de responsabilitat social amb el territori, per tant, també amb les treballadores, i per tant que, d'alguna manera, repensi el model.

D'inici, no compartim la moció perquè per nosaltres la concepció política que hi ha darrere és errònia. És a dir, s'acaba donant un continuisme o una solució clàssica, amb una visió, si es vol, més verda, però que és apostar de nou per les mateixes receptes que ens han fet arribar aquí, és a dir, mantenir el poc que queda. Nosaltres, d'inici, tampoc compartim la concepció política quan la moció en cap cas aborda quin és el paper que tenen les treballadores i els treballadors, per a nosaltres un paper central, és un paper que, a més a més, ha d'estar debatent i planificant sobre la reconversió industrial. En aquest sentit, no entenem per què queden fora o simplement tenen un paper residual. Bé, potser si no queden fora tenen un paper residual;

per nosaltres tenen un paper central, que s'hauria hagut d'abordar ja des del principi de la moció.

A part, és que pensem que la política de reindustrialització del país necessita tres coses. La primera ja l'hem dit, és a dir, els treballadors han de ser agents participants directes i influents, ja que són els que estan fent girar la màquina, són els que, d'alguna manera, estan fent generar plusvàlua, que tant necessita aquest sistema. I, per l'altra banda, això no es pot començar a fer si no es democratitza l'economia i no es pot començar a fer si el que determina la reconversió industrial no són les necessitats reals de les persones i no són, per tant, el respecte al territori i el dallò, que en aquest sentit votarem a favor de totes les reflexions que fan al voltant de les energies.

Però veiem..., o ens ha sobtat que s'hagi inclòs una esmena que presentava Esquerra Republicana i el Govern on es deia, doncs, que, d'alguna manera, s'han de detectar anticipadament totes aquelles empreses que estiguin en risc, d'acord? Perfecte. No seria més lògic o més acurat o més responsable que s'exigeixin compromisos a les empreses estrangeres abans que s'instal·lin aquí? Que tots els ajuts que nosaltres els brindem després siguin compromisos, es converteixin en indemnitzacions o en responsabilitat directa respecte a aquells treballadors que deixen aquí quan es deslocalitzen? No seria més obvi, per tant, i més lògic, davant dels processos de deslocalització, intentar, d'alguna manera, dissuadir-ho des d'un inici? Veiem que en la planificació sí que hi ha una anàlisi, però no hi ha una fixació de compromisos per part del sector industrial.

A part, és que alguns que es veuen amb ànim i ganes de parlar sobre socialisme, que diuen que aquesta moció és socialista, algunes consideracions. La primera és que potser confonen Marx amb Keynes. La segona és que potser confonen socialisme amb socialdemocràcia. I la tercera, que crec que és la més encertada, és que crec que no saben ni del que estan parlant, eh?, si diuen que aquesta moció és socialista. En tot cas, per a nosaltres la reconversió industrial passa per altres aspectes. En tot cas, passa per no fiar al mercat la solució al procés de la reconversió industrial, passa, per tant, com hem dit, per fixar les necessitats de la reconversió industrial en clau de necessitats reals de les persones, per democratitzar l'economia, per fixar la reforma laboral com una cosa a acabar directament si es vol posar l'eix de tota la definició de les treballadores i els treballadors. I per a nosaltres, obvi que planificar no és només dissenyar, és també demanar compromisos, i en aquests compromisos entenem que, d'alguna manera, doncs, queda fluixa també la moció.

A aquells que també han dit que el mercat era la solució, que, en tot cas, la solució no estava en la concepció de l'economia solidària i cooperativa, els direm que si el mercat i el liberalisme són la solució, doncs, que s'atreveixin a dir-los-ho als més de set-cents treballadors afectats per ERO, a tota la gent que està a l'atur o a aquells que ni estan en l'atur i que estan cobrant prestacions i subsistint com poden.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Bé, gràcies, senyora presidenta. Anem bé, perquè entre ser un reformista socialdemòcrata, que m'han dit més o menys per aquí, aproximadament, i al mateix temps ser un recalcitrant comunista, com em deia el senyor Luna, vol dir que devem estar en un punt suficient perquè tothom s'hi senti a gust.

En tot cas, és cert, no és una moció revolucionària, no ho pretén. Pretén ser una moció que acabi amb un gran pacte de país, eh?, amb un gran pacte de país en què tothom es posi a treballar per la indústria, però marcant unes línies determinades, que són les línies que ens són pròpies, i que sí que són sobre l'economia social i que sí que són sobre sostenibilitat.

En tot cas, agrair a tothom la voluntat d'haver presentat esmenes, d'haver-hi participat. Sé que era complex, perquè els posava moltes coses sobre la taula. I al final acabarem amb una moció que, si es votés tota, no seria contradictòria, senyora Romero –no seria contradictòria–; crec que estaria bé si la votessin tota. En tot cas, hem acceptat la seva transacció, perquè creiem sobretot que cal planificar i que cal posar calendari. Jo crec que això és bàsic, perquè, si no, és fum, el que fem. I en fem moltes, de fum, en aquest Parlament; després passa el que passa. I, per tant, jo crec que és molt important que sigui planificat i que sigui calendaritzat.

La que ens han presentat el senyor Amorós i la senyora Montserrat Ribera, que pràcticament són bastant iguals... A veure, ells ens demanaven que canviéssim tot el punt 3 per allò que em sembla que el senyor Amorós ha dit, que és que és la seva manera d'expressar-ho. D'acord, nosaltres els ho hem acceptat, els hem acceptat totes les seves esmenes, perquè amb el que diuen hi estem d'acord; el que passa, que el que diuen és una expressió de bona voluntat. I la moció acabarà dient les bones voluntats que tenim tots, i jo he volgut que el nostre grup mantingués determinats compromisos. Perquè, si expressem bones voluntats però després no detectem quines són les zones en què com a govern hem de governar, no planifiquem quines estratègies, com a govern, hi hem de posar i no diem quins són els instruments, ens quedem amb una declaració de bones voluntats. I per això jo he volgut mantenir tota una altra sèrie de punts que espero, com que han dit tant un com l'altre que hi estariem d'acord, que tinguin la voluntat de votar-los a favor.

Ho dic perquè després passa el que passa. Miri, se'ns estan pujant a l'esquena; se'ns estan pujant a l'esquena, per no dir una expressió més catalana però un pèl escatològica que no vull dir. Què està passant amb Torras-papel? Per sort, vostè, senyor Puig, hi ha parlat avui... Què està passant amb Alstom? Què està passant no només aquí a Catalunya? Si les grans empreses..., si nosaltres no som capaços, com a govern, de *governar* i no només animar, se'ns estan pujant a l'esquena. I perdrem

una gran part de la indústria que ens és pròpia, que la tenim, i per excessiva inacció, malgrat que es pugui dir que es fa el que es pot –encara que diuen que el que fa el que pot no està obligat a més–, en aquest cas el Govern sí que hauria d'estar obligat a planificar i a assegurar que la indústria estratègica del país no se n'anés en orris.

Per tant, jo els seguiré demanant que votin favorablement tota la moció... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa llarga. Inés Arrimadas García demana per parlar.*) Senyora Arrimadas?

Inés Arrimadas García

Per demanar votació separada del punt 3.4.e. De l'últim punt...

La presidenta

Un moment –un moment. El 3, sencer?

Inés Arrimadas García

No, el 3.4.e. L'últim apartat del 3.4.

La presidenta

A veure, 3.4...

Inés Arrimadas García

3.4.e. Lletres e d'«Espanya».

La presidenta

Ja està –ja està.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, l'1 i el 2...

La presidenta

1 i 2.

Jordi Turull i Negre

Bé, poden anar junts. I, del punt 3, demanaríem votació separada del punt 3.3.d –de «Dinamarca»– i el 3.4.a –d'«Arbeca». (*Rialles.*)

La presidenta

D'acord. (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

També les votacions separades: 3.1; 3.2, cos principal; 3.2, apartat b; 3.2, apartat c; 3.3...

La presidenta

L'apartat principal, com diu, eh?

Santi Rodríguez i Serra

Sí, apartat principal.

La presidenta

D'acord, molt bé.

Santi Rodríguez i Serra

...3.4, l'apartat principal; 3.4.d –de «Dinamarca»–; 3.5, i 3.6.

La presidenta

D'acord.

Santi Rodríguez i Serra

I un altre: 3.2, apartat d –de «Dinamarca»...

La presidenta

3.2... –un segon, eh?–, 3.2.d. D'acord.

Santi Rodríguez i Serra

...3.3.c, 3.4.c i el 3.4.e, que em sembla que ja ha estat demanat.

La presidenta

Ja està. Ara ho repassarem. Si us plau, els tres grups... (*Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.*) Senyora Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Crec que algunes s'han demanat ja. Per demanar separada del punt 2 i del 3.4.a, b i c.

La presidenta

Un moment... 3.4.a, b..., no, a, c... No, b no n'hi ha.

Isabel Vallet Sánchez

B no n'hi ha? Perquè està mal numerat, no?

La presidenta

Bé, és que es renumerarà. Però de fet és 3.4.a i després passem als c, d i e.

Isabel Vallet Sánchez

D'acord. Doncs, 3.4.a, c i d.

La presidenta

Perfecte; estaven demanats, ja. (*Oriol Amorós i March demana per parlar.*) Senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

Votacions separades; diria que han estat demanades, però per si de cas: el 3; el 3.1; el 3.2; el 3.3, paràgraf principal; 3.3.c; 3.4.d; el 3.5, i el 3.6.

La presidenta

Molt bé. Anirem a poc a poc, perquè hi han moltes votacions.

Començarem pel punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem ara el punt 3, apartat 1.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) El 3, apartat 1. El 3.1. És que no hi han... Ah!, sí, perdó –perdó. Un moment –un moment.

El 3, el cos central del 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 69 en contra i 5 abstencions.

Votem ara el 3.1 –3.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 69 en contra i 22 abstencions.

Votem ara el punt 3.2 –3.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 69 en contra i 22 abstencions.

Votem ara l'apartat b del 3.2 –l'apartat b del 3.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 88 en contra i 11 abstencions.

Votem ara l'apartat c del 3.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 69 en contra i 22 abstencions.

Ara votem l'apartat d del 3.2, l'apartat d.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 88 en contra i 3 abstencions.

Ara votem el 3.3, cos central –3.3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 69 en contra i 22 abstencions.

Votem ara l'apartat c del 3.3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 88 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'apartat d del 3.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor i 4 abstencions.

Votem ara l'apartat 3.4, la primera part –3.4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 69 en contra i 19 abstencions.

Votem ara l'apartat a del 3.4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem l'apartat c del 3.4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 64 vots a favor, 67 en contra.

Votem ara l'apartat d del 3.4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 69 en contra i 27 abstencions.

Votem ara l'apartat e del 3.4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 75 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'apartat 3.5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 69 en contra i 22 abstencions.

Votem ara l'apartat 3.6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 69 en contra i 22 abstencions.

I votem ara la resta de la moció –la resta de la moció.

Comença la votació.

Quatre? Un moment –un moment, un moment. Quatre, primera part? (*Veus de fons.*) Tot. (*Veus de fons.*)

Tot el 4, vinga. El punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 2 abstencions.

I votem ara la resta de la moció. La resta és molt poca cosa, però hi ha restes –hi ha restes. (*Remor de veus.*) Queden dos apartats petits, que són la lletra *e* i la lletra *h* del 3.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu
del Dia Internacional contra l'Homofòbia

Abans que marxin –abans que marxin–, tenim la lectura d'una declaració amb motiu de la commemoració del 17 de maig, Dia Internacional contra l'Homofòbia, i per tant, en aquest moment, en donarem lectura com a darrer punt de l'ordre del dia.

Té la paraula, per llegir-la, el secretari senyor Rull.

El secretari tercer

Moltes gràcies, senyora presidenta.

«La commemoració el 17 de maig del Dia Internacional contra l'Homofòbia ens convoca arreu del món a manifestar que encara avui ens cal perseverar en la consolidació de la dignitat, la llibertat i els drets fonamentals de les persones en la seva plenitud, especialment de les persones LGTBI i, enguany, en què també es commemora l'Any Internacional de la Família, es posa més relleu en la necessitat que tothom, també les persones LGTBI, s'ha de poder desenvolupar plenament en els aspectes de l'esfera vital de la seva identitat, com l'orientació sexual, la relació afectiva, social, laboral i també familiar.

»La consolidació dels drets de les persones LGTBI assolits al nostre país requereix, però, continuar la tasca ciutadana, cultural i política d'aprofundir en l'extensió del valor de la igualtat en la diversitat, més enllà de la tolerància, com és l'acceptació i respecte de totes les persones per la seva orientació sexual. Per això cal remoure, com és obvi, actituds, actes o expressions que suposen o contenen odi i discriminació per raó d'orientació sexual i identitat de gènere, moltes amb arrels profundes que, en darrer terme, no són sinó manifes-

tacions inacceptables en una Catalunya oberta i democràtica.

»Les persones LGTBI han estat i estan mancades de referents en el seu entorn que els permetin créixer com a persones de ple dret. És per això que cal visibilitzar i aprovar els drets legals i els instruments normatius adequats amb els quals es puguin sentir i es vegin reconeguts perquè puguin créixer i desenvolupar-se com tothom. Per això, apellem a una bona col·laboració entre els poders públics, agents socials i la societat civil, una col·laboració que ens ha d'ajudar a aquesta tasca de quotidianització constant de la diversitat i la igualtat.

»Aquesta jornada internacional anomenada contra l'homofòbia ens recorda la data en què, el 1990, l'Organització Mundial de la Salut va eliminar l'homosexualitat del llistat de trastorns sexuals, inclou també la lluita contra la lesbofòbia, la bifòbia i la transfòbia i, en darrer terme, tota discriminació per raó d'orientació sexual i afectiva.

»El Parlament de Catalunya manifesta la seva adhesió a aquesta jornada i expressa un cop més la necessitat de continuar treballant contra tota mena de discriminació i de reforçar les eines i instruments legals que necessita el país per fer-hi front. Així mateix, fa una crida a tota la societat i a tots els poders públics de Catalunya perquè es manifestin i treballin en l'eradicació de l'homofòbia i tota discriminació per raó d'orientació sexual o identitat de gènere i poder avançar, així, en la consolidació d'una societat democràtica i plural que reconegui tothom, sense exclusions, en totes les seves expressions i condicions com a persona.

»Palau del Parlament, 10 d'abril de 2014.»

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Abans d'aixecar la sessió, recordar als senyors diputats i senyores diputades que la propera sessió plenària serà els dies 28 i 29 de maig, atès que el 25 tenim eleccions al Parlament Europeu.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i deu minuts.